

Ballack (mmcybermedia) မှ စာရိုက်ပေးပါသည်

နီကိုရ

ဒက်ဂျစ်လ်ပြာအထူးကု

mmcybermedia .com

edit & PDF • rfanquee (mmcybermedia)

မိမိ နိဗ္ဗာန်

ဒဏ်ရာရလိပ်ပြာအထူးကု

Ballack (mmcybermedia) မှ စာရိုက်ပေးပါသည်

(၁)

ညနေခင်း ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းကို ရောက်တတ်ရာ ရာ ပြောနေကြတယ်။ ဒါကလည်း နေ့စဉ် လုပ်နေကျ အလုပ်ပါ။ လှဦးက ဒေါ်လာနဲ့ လစာရမယ်ဆိုပြီး လိမ်သွားတဲ့ Company တစ်ခုအကြောင်းပြောပြနေတယ်။ သူ့ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ငါးသိန်းပါ သွားဆိုပဲ။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတုန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလူတွေ အာမေဇွတ် သံမျိုးစုံနဲ့ လမ်းမကိုလှမ်းကြည့်တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သူစားဖို့ဝယ်လာတဲ့ ကြံချောင်းနဲ့အချက်ပေါင်းများစွာ နှံနေတာကိုတွေ့တယ်။ ရိုက်တာတော့ မျက်နှာ ကို ရိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေးက အရပ်ပုတော့ ပခုံးနဲ့ လည်ပင်းကိုပဲထိတယ်။

ကောင်လေးက မျက်နှာကလေး ဘေးစောင်းပြီး ပေခံနေတာခင်ဗျ။ လက်ကလေး ဘာကလေးနဲ့ တောင်မကာဘူး။ ထွက်လည်းမသွားဘူး။ ကောင်မလေးကလည်းအံ့ကိုကြိတ်ပြီး သူ့ရှိသမျှ အားက လေးနဲ့ မုန်းမုန်းတီးတီးကိုဆော်နေတာ။ နောက်ဆုံး နှစ်ခြမ်းခြမ်းလာတဲ့ကြံဟာ လက်ကိုင် တစ်ဆစ်ပဲ ကျန်တော့သည့်အထိပဲ.....။ နောက်ဆုံး ကောင်မလေးကလက်ထဲမှာကျန်တဲ့ ကြံဆစ်နဲ့တောင် ကောက်ပေါက်လိုက်သေးတယ်။ ကောင်လေးရဲ့ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်ထိပါတယ်။

ဒါပေမယ့်ကိုယ့်ဆရာကတော့နေရာက တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်ဘူး။ ကောင်မလေးကို တွေ့တွေ့ကလေး ငေးလို့။ အကြောင်းမသိကြတဲ့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေဆိုရင် လင်မယားရန်ဖြစ်တာလို့တောင် ထင်ချင်ထင်မှာ။ ယောက်ျားကအမှားတစ်ခုကျူးလွန်၊ မယားဖြစ်သူကိုလိုက်တောင်းပန်၊ ဟိုကဒေါသမပြေသေးဘဲ ဆော်ပေါ့ဗျာ။

အမှန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်လေးကအခုမှ ကောင်မလေးကိုလိုက်စကားပြောတဲ့ အဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကောင်လေးနာမည်က ကျော်စိုးတဲ့။ ကောင်မလေးက မေမြတ်မိုးဦးတဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းက ကမ္ဘာမကျော်ပေမယ့် ရပ်ကွက်တော့ကျော်ပါတယ်။ ဒီကောင်လေးက မေမြတ်ကိုချစ်ခဲ့တာ ရှစ်တန်းနှစ်ကတည်းက ခင်ဗျ။ကောင်လေးချစ်တယ်ဆိုတာကို သိရတော့ ကောင်မလေးကတော်တော်စိတ်ဆိုးတယ်။ တူသလား၊ တန်သလား။ ဒင်းလိုကောင်မျိုး ငါ့ကို မှန်းရသလားပေါ့လေ။

မေမြတ် ပြောချင်လည်းပြောချင်စရာပေါ့လေ။ ကောင်လေးအဖေက ဆိုက်ကားနင်းတယ်။ အခုတော့ဆုံးသွားရှာပါပြီ။ ကောင်လေးအမေက မနက်ဆိုဘိန်းမုန့်ရောင်းတယ်။ အိမ်မှာ ချဉ်ဖတ်မျိုးစုံကို စဉ်အိုး ကလေးတွေနဲ့ ထည့်ရောင်းတယ်။ ကတက်ချဉ်၊ မုန့်လာဥချဉ်၊ ပဲတီချဉ်၊ ဒညင်းသီးဆားစိမ်၊ တမာချဉ်၊ သရက်သီးဆားစိမ် စတဲ့ ရာသီပေါ် ချဉ်ဖတ်တွေ အကုန်ရောင်းတယ်။

သူ့သားနဲ့ မေမြတ်သတင်းကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးကသိသလို ဒေါ်ဘုမရဲ့ ချဉ်ဖတ်ကလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ကြိုက်ကြတယ်။ သန့်ရှင်းတာရယ်၊ တို့လို့ကောင်းတာရယ်ကြောင့်ပါ။ ဒေါ်ဘုမက ဘိန်းမုန့်ရောင်းပြန်လာပြီး ဆယ်နာရီဆို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပစ်က သူ့စဉ်အိုးကလေးတွေနောက်မှာထိုင်ပြီး အနားမှာလည်း ဗာဒံရွက်တစ်ထပ်နဲ့ပေါ့။

မရောင်းရဘူးဆိုရင် တစ်နေ့ လေးရာဖိုးလောက်အောက်ထပ်ပဲ။ ကောင်လေးကရှစ်တန်းအောင်တော့ မနက်ခင်းသတင်းစာပို့တယ်။ သူ့အမေအတွက် ဗာဒံရွက်လိုက်ကောက်၊ အပင်ရှင်က ခွင့်ပြုရင် အပင်ပေါ်တက်ခူးတန်ခူး၊ ပြီးတော့ ဈေးထဲမှာသူ့အမေအတွက် ချဉ်ဖတ်စိမ်ဖို့ သွားဝယ်ပေးအဲဒီလိုပေါ့ဗျာ။ မေမြတ်မိုးဦးတို့ အဖေကအိမ်ရှေ့မှာ သစ်တွေရောင်းတယ်၊ သစ်ကုန်သည် ဆိုပါတော့။ အနီးအပါး ရပ်ကွက်အားလုံးက အိမ်ဆောက်အိမ်ပြင်ဆို သူ့ဆီက ဝယ်ကြတာပဲ။ ဘိလပ်မြေ၊ အုတ်တိုင်၊ သံ၊ သွပ်၊ သစ်ဆိုဒ်မျိုးစုံ၊ ကျောက်၊ သဲ အကုန်ရတယ်။ ငွေမမှီလည်း အကြွေးထားလို့

ရတာကိုး။ ဦးမိုးဦးက သဘောကောင်းပါတယ်။

မေမြတ်မိုး အမေကတော့ လမ်းလျှောက်ရင် ရင်ကိုကော့ပြီး ခေါင်းကို မော့နေတာပဲ။ သုံးကျပ်ခွဲသား ဘတ်ကြီးကြီးကလည်း ရင်ဘတ်မှာ ဘတ်လပ်ဘတ်လပ်နဲ့၊ ညာဘက် လက်ချောင်းမှာလည်း လက်သန်းကလွဲလို့ လက်စွပ်တွေချည်းပဲ။ လက်ကောက်က တံတောင်ဆစ်နား ရောက်တော့မယ်။ သင်္ကန်းကျွန်း ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်နဲ့ အထည်ဆိုင်ကလည်း တွဲပြီး ဖွင့်ထားသေးတာကိုး။

ပစ္စည်းမာန၊ ဂုဏ်မာနကြောင့် စကားအပြောအဆို အထက်စီးက ပြောတတ်ပေမယ့် စိတ်ယုတ်မာ ရှိတဲ့ သဘောမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ အထည်ကို နေ့သွင်း၊ လသွင်း ရောင်းပြန်တော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဒေါ်စောလှ ဩဇာနဲ့ဘယ်ကင်းပျံမလဲ။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အသည်းကလေး တစ်ဦးတည်းသောသမီးကလေး မေမြတ်မိုးဦးဆိုတော့ မေမြတ်မိုးဦးဟာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ဦးစားအပေးခံရဆုံး မိန်းကလေးပေါ့ဗျာ။

အခြေအနေကတော့ မြန်မာဗီဒီယို ဇာတ်ကားတွေ အကြိုက်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်ဆိုတာက ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းမှ မဟုတ်တော့ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်တာပေါ့။

စစချင်း လိုက်တဲ့နေ့မှာတင် မေမြတ်က ကျော်စိုးခေါင်းကို ပေတံနဲ့ ရိုက်တယ်။ ပေတံက ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တုန်းကကျောင်းကထုတ်ပေးတဲ့ ပေတံအဝါဇောင်းနှစ်ဖက်ကအချောသပ်ထားပြီး သံချောင်းထည့်ထားတယ်။ ကျောင်းသားတိုင်း ကိုင်ကြတဲ့ပေတံပါ။

ကျော်စိုးပေးတဲ့စာကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အဲဒီပေတံကြီးနဲ့ ခေါင်းကို သုံးလေးချက်အားရပါးရတီးတာ။ ကောင်မလေးရဲ့ အရပ်ကကျော်စိုးကို မမိပေမယ့် ဟိုကောင်က ဖြုပြီးလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ စာတွေကို ငဲ့ကောက်နေတုန်း တီးတာဆိုတော့ အားရပါးရကြီးကွက်တိပေါ့။

ကျော်စိုး ဂျိုစောင်းပေါက်သွားတယ်။ သွေးတွေ စီးကျလာပေမယ့် မေမြတ်မိုးကမသနားပါဘူး။ သူ့ဘေးက အဖော်တွေကလည်း မသနားပါဘူး။ အားလုံး မေမြတ်မိုးဘက်ကချည်းပဲ။

“နင်လို ချဉ်ဖတ်သည်သားကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးဘူး။ ရိုက်တာတောင်သနတယ်” အဲဒီလို ပြောပြီး မေမြတ်မိုးက သူ့ပေတံကို လွှင့်ပစ်ပြီး ထွက်သွားတယ်တဲ့။ နောက်တစ်ခါကျတော့လည်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကအထွက်မှာလိုက်စကားပြောတော့ မေမြတ်မိုးကမုန့်ဟင်းခါး ချိုင့်နဲ့ကောက်

ကောက်ပေါက်တာ သကောင့်သား ရင်ဘတ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးရည် အပူလောင်ပြီး တော်တော်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုပဲ။ ဗီဒီယိုထဲကလို ဘေးကသူငယ်ချင်းက ဟိုကောင်ခံရတာကို ပြောပြ၊ ကောင်မလေးက အခုမှ ကရုဏာစိတ်ဝင်၊ အိမ်သွားပြီး တော်တော်ဖြစ်သွားသလား မရဲတရဲမေးရင်း တောင်းပန်၊ နားလည်မှုရ၊ ရည်းစားဖြစ်၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

မေမြတ်မိုးတို့ ဘက်ကတောင်မှ သူ့သမီးကို နှောင့်ယှက်လို့ဆိုပြီး ရပ်ကွက်ရုံးခန်းကို တိုင်သေးတယ်။ နောက်တစ်ခါ မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူးဆိုပြီးလက်မှတ်တွေ ဘာတွေ ထိုးလိုက်ရသေးတယ်။

ကျော်စိုးဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်းခက်တယ်။ ဒီလောက်ရက်စက်နေတာလည်းတွေ့တာနဲ့ လိုက်တာပဲ။ လိုက်တာနဲ့ဟိုကလည်း ရက်ရက်စက်စက်ပြောလွှတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းလှောင်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဖိနှပ်နဲ့တောင်ကောက်ပေါက်တယ်ဆိုပဲ။ ကိုယ့်ဆရာကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်းမရှိ ပြကတော့ သည်းခံတော်မူပါတယ်။

တစ်ခါကလည်း မေမြတ်မိုးဦးကသူ့အိမ်ကသစ်ပုံစောင့်ဖို့ ဝယ်မွေးထားတဲ့အင်းခွေးကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုကောင်ပြေးပေမယ့်မလွတ်လို့ ခြေသလုံးကို မွှာကြဲသွားအောင် အကိုက်ခံလိုက်ရတယ်။

ဦးမိုးဦးတို့လည်း ရုံးခန်းတွေ ဘာတွေမတိုင်တော့ပါဘူး။ သူ့သမီးကချည်း နံနေတာဆိုတော့ အေးဆေးပေါ့။ ကျော်စိုး အဲဒီလိုလိုက်လာတာ ငါးနှစ်ရှိပါပြီ။ ကျော်စိုးဆိုတဲ့ နာမည်ပျောက်ပြီး အားလုံးက သူ့ကို “ချဉ်ဖတ်”လို့ ခေါ်ကြတဲ့အထိပဲ။

ကျော်စိုး အဲဒီလောက် အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ မေမြတ်မိုးကအရမ်းကြီးကိုချောနေလို့လား ဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလို ငါလိုထဲကပါပဲ။ အဝတ်အစားကောင်း အမြဲတမ်း ဝတ်နိုင်တာရယ်၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရလေတော့ ဖြူဖြူနနနဲ့ရုပ်ရည်သန့်တာရယ်၊ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်သမီးရယ် ဆိုတော့ ရွှေထည်လည်း ဝတ်နိုင်တာရယ်ကြောင့်သာပါ။ အနီးအနားက ရပ်ကွက်တွေမှာ မေမြတ်မိုးထက် အများကြီးလှတဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငတ်ကတော့ မေမြတ်မိုးပဲ။ ငယ်ချစ်မို့အစွဲကြီး စွဲနေတယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျော်စိုးက ရုပ်ရည်သန့်ပါတယ်။ အသောက်အစား Sorry ပဲ။ ဆေးလိပ်တောင်သောက်တတ်တဲ့

ကောင် မဟုတ်ဘူး။ စကားလည်း နည်းတယ်။ ရိုးရိုးပဲ နေတတ်တယ်။ မုဆိုးမကြီးကို လုပ်ကျွေးနေရတော့ အဝတ်အစားတော့ ကောင်းကောင်းမဝတ်နိုင်ရှာဘူးပေါ့ဗျာ။ ခပ်နွမ်းနွမ်း အကျီကလေးနဲ့တင် သူ့ရုပ်ရည်က ကြည်လင်ပါတယ်။

ဆယ်တန်းတွေ အောင်စာရင်းထွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်က 5D တွေဘာတွေနဲ့ မအောင်ပါဘူး။ စာမေးပွဲကျပါတယ်။ မေမြတ်မိုးဦးကတော့အောင်တယ်။ အဲဒီတော့ အခြေအနေက ပိုပြီး ကွာသွားတာပေါ့။

ကျော်စိုးကလည်း ကျောင်းဆက်မတက်တော့ပါဘူး။ ရေခဲစက်မှာ ဝင်အလုပ်လုပ်တယ်ရေခဲစက်ဆိုတာ မနက်လေးနာရီလောက်ထဲ သံပုံးကြီးထဲမှာခဲနေတဲ့ ရေခဲတွေကိုရေပိုက်နဲ့ထိုး၊ ချောင်သွားတော့ သံချိတ်နဲ့ဆွဲပြီး သစ်သားရေတစ်လျှောက်ကနေအောက်ကိုတွန်းချရတာပါ။ သစ်သားရေတလျှောက်က ရေခဲတင်တဲ့ကားနောက်မှာတင်ထားတာဆိုတော့ ရေခဲတုံးတွေကကားထဲ တန်းကျပေါ့လေ။ အဲဒီအလုပ်က မနက်ခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှာပြီးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အသင်းတိုက် ကိုပြေး၊ သတင်းစာတွေယူပြီးသတင်းစာပို့၊ သတင်းစာပို့ရင်းနဲ့ တက္ကသိုလ်တက်တဲ့ မေမြတ်ရဲ့ ကျောင်းကားရပ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့က ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်။

အဲဒီအချိန်ဟာ သူ့အတွက်အရေးအကြီးဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးထားဆုံးအချိန်ပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျော်စိုးဆိုတဲ့ ငတ်ကို သိကြားမင်းကနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို လိုက်ပြမလို့လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာတောင် ဒီငတ်က လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ ကျောင်းကြိုကား နောက်ကျလို့ မေမြတ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကားရပ်စောင့်ရတဲ့အခါမျိုးဆို ကျော်စိုးအကြိုက်ပေါ့။ သူ အကြာကြီး ငေးလို့ရတာကိုး။

မေမြတ်ကတော့ သူ့ကို ငဲ့ကြည့်တာတို့၊ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်တာလောက်တောင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရယ်ရယ်မောမောပါပဲ။ မေမြတ်မိုးကျောင်းကား ထွက်သွားရင် ခေါင်းကလေး ငိုက်စိုက်ချပြီး သတင်းစာ ဆက်ပို့တယ်။ သူ့အမူအရာက သိပ်မသွက်တော့ဘူး။ ညဘက်ဆိုရင် မေမြတ်မိုးတို့ အိမ်ရှေ့ကနေ ကိုးနာရီလောက်ဆို ဖြတ်လျှောက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ စိုးလွင်လွင်ရဲ့ သီချင်းကို အော်ဆိုတတ်တယ်။

မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ နောက်မလာနဲ့လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်
ကိုယ့်နှလုံးသားများလည်း ဒေါသစိတ်ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်တယ်
မင်းမာနိုင်တယ် မင်းပြုံးနိုင်တယ် ကိုယ့်ကိုအမြဲတမ်း အနိုင်ယူပါကွယ်

ဒါပဲ။ ဒီတစ်ပိုဒ်ပဲ။ အဲဒီ သီချင်းသံကြားရင် ကိုးနာရီထိုးပြီပဲမှတ်။ နာရီထကြည့်ရင် နာရီက ဓာတ်ခဲ အားနည်းလို့ မှားချင်ရင်မှားနေဦးမယ်။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ဘာရောဂါရယ် မသိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အနီးအနားကလေးငါးရပ်ကွက် မှာ တရုတ်စက်ဘီးတွေ ညနေဆိုအရမ်းစီးကြတာပဲ။ ကလေးတွေနဲ့ လူပျိုအပျိုအရွယ်တွေ စီးကြတာ ပါ။ မေမြတ်မိုးကတော့ အကောင်းစား ပန်းကမ္ဘာကလေးနဲ့ပေါ့ဗျာ။ သုဝဏ္ဏ အားကစားကွင်းဘက်ကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ညနေဆိုထွက်စီးလေ့ရှိတယ်။

ဒီတော့ ကျော်စိုးကလည်း စက်ဘီးတစ်စင်းနဲ့ နောက်ခပ်ခွာခွာကနေ လိုက်တယ်။ စက်ဘီးက သူ့ကိုယ်ပိုင်စက်ဘီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ စက်ဘီးကိုငှားပြီးစီးတာပါ။ တစ်နေ့တော့ သုဝဏ္ဏကွင်းကိုပတ်စီးကြရင်း ကျွန်တော်တို့ငတ်ကမေမြတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်အောင် စီးတယ်။ ဒီတော့ မေမြတ်ကသူ့စက်ဘီးကို ကျော်စိုးစက်ဘီးနဲ့တည့်တည့်ဖြစ်အောင် တည့်ပြီး တမင်တိုက် တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ငတ်က စက်ဘီးချင်းမတိုက်မိအောင် သူ့စက်ဘီးကို နံဘေးက မြောင်းထဲကို ထိုးချပစ်လိုက်တယ်။ စက်ဘီးရော လူရော မြောင်းထဲကျသွားတာပေါ့။

အဲဒါကို မေမြတ်မိုးတို့အဖွဲ့က တဟီးဟီး တဟားဟားရယ်ရင်း ဆက်နင်းသွားကြတယ်တဲ့။ အဲဒါတွေကို ကြည့်မရတာရော၊ နည်းနည်း အကဲစမ်းချင်တဲ့ သူတွေကရော မေမြတ်မိုးဦးကို လိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးနှစ်ကျော်ကျော် ရပ်သိရွာကျော်ကြိုက်လာတဲ့ ဒီငတ်ကို အားနာပြီး မလိုက်ကြဘူး။

စက်ဘီးကိစ္စမှာ စက်ဘီးလည်းဘီးနှစ်ဘီးစလုံးခွင်တယ်။ ကျော်စိုးလည်း လက်ကျိုး၊ ဂျိုစောင်းပေါက်၊ ပါးတွေနားတွေပွန်းသွားတယ်။ သုဝဏ္ဏဘောလုံးကွင်းရှေ့ကမြောင်းကြီးက နည်းနည်းနောနော အနက်မှမဟုတ်တာ။ အဲဒီသတင်းကိုကြားလို့မခံချင်တဲ့သူနဲ့ စပ်စုချင်တဲ့သူတွေက မေးတော့ ငတ်က

- “သူနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့် ဘာသာ မထိန်းနိုင်လို့ လဲတာပါ”
- “မင်းကို သူက တမင်တည့်တည့် ဝင်တိုက်တာဆို”
- “မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”
- “မင်း သူ့ကိုမတိုက်ရက်မှန်းသိလို့ တမင်လုပ်တာကွ၊ ငါသာဆိုတိုက်ကိုတိုက်ပစ်တယ်”
- “မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ငတ်က ဒီလောက်ပဲ။ သူ မေမြတ်ကို ကြိုက်နေတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိနေကြပေမယ့် ဘယ်သူ

ကိုမှ မေမြတ်ကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်းကြိုက်ကြောင်းကိုရင်မဖွင့်တတ်ဘူး။ မေးရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံဘူး။ ဟိုလိုဒီလိုပဲ ပြောတတ်တယ်။

ဒါတွေက ကျွန်တော်ကြားရတဲ့ အကြောင်းတွေပါ။ ကျွန်တော်က မနက်ကိုးနာရီဆိုရုံးတက်၊ ညနေမှ ပြန်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ညနေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့မှဒီသတင်းတွေကြားရတာပါ။ တစ်ချို့က လည်း ဒီငတ်ဖြစ်ရပ်ကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပြောကြတယ်။ တချို့ကလည်း မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောတတ်တယ်။

အခု တစ်ကြိမ်ကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ပထမဦးဆုံး မြင်ရတာပါ။

“ဒီကောင်ဝဋ်ကလည်း မသေးပါလားကွာ”

လှဦးက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ထွက်သွားတဲ့ ကျော်စိုးကို ကြည့်ရင်း ပြောကြတယ်။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်က လူတွေလည်း ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ပြီး သူတို့အကြောင်းကို ပြောကြတယ်။

“သူ့ကြည့်ရတာ ဒီကောင်မလေးက ဒီလို အနိုင်ရ နှိပ်စက်ရင်းနဲ့ သူ့ကို သနားပြီးချစ်လာမယ် လို့ ထင်တယ် ထင်တာကွ”
အေးမင်းက ခေါင်းကို ခါသည်။

“ငါ့ညီမက ပြောတော့ ဟိုကမသနားတဲ့အပြင် သူကအချစ်လာဘ်ပိတ်လို့ ဒီကောင်ကို အမှုန့်တောင် ကြိတ်ချင်နေတာတဲ့”

ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း ကျော်စိုးအကြောင်းပြောရင် မေမြတ်မိုးအကြောင်းကပါလာပြီ။ မေမြတ်မိုး အကြောင်းကိုပြောရင် ကျော်စိုးအကြောင်းက ပါလာပြီ။ တချို့ရပ်ကွက်ထဲက သမီးရည်းစားတွေဆို ချဉ်ဖတ်က မေမြတ်မိုးကို သည်းခံတာရဲ့ တစ်ဝက်ပဲ ငါ့ကိုသည်းခံစမ်းပါလို့တောင် ပြောကြတာတဲ့။

“ငါးနှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ ဒီကောင် သိလောက်ပါပြီကွာ၊ ဒီကောင်ကိုကဒီကောင်မလေးရဲ့ဝဋ် ပါလာတာနေမှာပါ”

သက်ဝင်းက ပါးကို ကုတ်ရင်း ပြောတယ်။

“ခက်တာက မေမြတ်မိုးကလည်း ရည်းစားတွေ ဘာတွေ မထားဘူးကွ။ ဒီရပ်ကွက်ကဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

“လှဦးရာ၊ သူက ကျော်စိုးကိုနှံထားတာ ရပ်သိရွာသိဆိုတော့ တစ်ခါနှစ်ခါလိုက်ရုံနဲ့ အဖြေပေးလိုက်ရင် သူ့နာမည်ပျက်သွားမှာပေါ့။ လိုက်တဲ့ ကောင်တွေတော့ ရှိတယ်ကွ၊ မေမြတ်မိုးက သာမန်အော်တာနဲ့တင် ဟိုကောင်တွေက ကျော်စိုးလို့ သည်းမခံတော့လစ်တာပေါ့”

“ကျောင်းမှာ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောတော့ အေးမင်းက ခေါင်းကို ခါသည်။

“ကျောင်းမှာလည်း မရှိဘူးလို့ ငါ့ညီကပြောတာပဲ။ သူ့ကို နည်းနည်းလေးရိသဲ့သဲ့ဆိုတာနဲ့ သူက နည်းနည်းမှ မခံဘူး ပြောတာအော်တာပဲတဲ့”

“အင်း ... ယောက်ျားလေးတွေလိုက်ရင် အော်ရမယ်ဆိုတာ ဟိုငတ်က သင်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား တယ် ထင်တယ်”

သက်ဝင်းက မှတ်ချက်ချသည်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲဝင်လာသော အတွေးတစ်ခုကို ပြောဖြစ်သွားသည်။

“ဒီငတ်နဲ့ ကောင်မလေး ညားသွားရင် မင်းတို့ သဘောတူသလား”

လှဦးက “အဟင်း” ဆိုပြီး မဲပြုံးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ အေးမင်းက

“ဟေ့ကောင် မင်းက အောင်သွယ်လုပ်မလို့လား၊ မင်းမပြောနဲ့ သိကြားမင်း သင်္ကြန်မကျခင် ဆင်းပြီး ကူညီတောင် မရဘူးမှတ်”

“ငါက အောင်သွယ်မလုပ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ပြောတာ ကြားရတာနဲ့ အခု ငါမြင်လိုက်ရတာနဲ့ ဒီကောင့်ဘက်က မခံချင်လို့ ကူညီမလို့ပါ”

“မင်းက ဘယ်လို ကူညီမှာလဲ”

(၂)

ကျွန်တော် အရင်ဆုံး ကိုယ့်လူကို ကိုယ်အရင် လေ့လာရတယ်။

ညနေခင်း ကျောင်းဖယ်ရီ ရပ်လေ့ရှိတဲ့ စိန်ကမီးကို ကျွန်တော် တမင်သွားပြီး ဒီကောင်ထိုင်တဲ့ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဒီငတ်ကလည်း ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်တာကိုဘာမှမပြောပါဘူး။ လမ်းကိုပဲ ငေးနေ တယ်။ ဒီကောင်က အေးမင်းညီမနဲ့မှ အတန်းအတူတူဆိုတော့ကျွန်တော့်ထက် လေးနှစ်လောက် ငယ်ပါတယ်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ကျောင်းကားလာတယ်။ ဒီငတ်မျက်နှာဝင်းသွားတာပဲ။ ကောင်မ လေးက ကားပေါ်ကဆင်းတယ်။ အေးမင်းညီမရယ်၊ နောက်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရယ်နဲ့ ကား ပေါ်ကဆင်းပြီး စကားတပြောပြောနဲ့ လမ်းထဲ ဝင်သွားတာပဲ။ ငတ်ကတော့ မျက်စေ့တဆုံး ငေးလို့။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ကောင်မလေး လမ်းထဲဝင်သွားတော့မှ လူ့သဘာဝအတိုင်း မလုံဘဲ တစ်ခုတည်းထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တော့ ကျွန်တော့်အပြုံးနဲ့ တည့်တည့်တိုးတာပေါ့။ ငတ်ဟိုလိုဒီလို ဖြစ်သွားတယ်။

“မင်း ကောင်မလေးကို တော်တော်ချစ်သလား ကျော်စိုး”

ကျွန်တော် အပြုံးနဲ့မေးတဲ့ မေးခွန်းကို သူ မဖြေဘဲ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့အကြည့်က သိရဲ့သားနဲ့ အစ်ကိုရာ ဆိုတာမျိုး။

“အေးလေ.. မင်းအကြောင်းကလည်း ရပ်သိရွာသိဆိုတော့ မေးစရာတောင် မလိုတော့ ပါဘူး။ ဟိုနေ့က ကြိန့်ရိုက်တော့ မင်းဘယ်လို ခံစားရသလဲ”

ငတ်က ခဏစဉ်းစားပြီးတော့ ခေါင်းခါတယ်။ တော်တော် စကားနည်းတဲ့ကောင်။

“မင်းကောင်မလေးကို လိုက်စကားပြောရင် ဘာတွေပြောသလဲ”

“ချစ်တယ်ပဲ ပြောတာပေါ့ဗျာ”

ငတ်လေသံက နည်းနည်းမာချင်တယ်။ သူများကိစ္စကို ဝင်စပ်စုတဲ့ကောင်လို့ ...ကျွန်တော့်ကို ထင်ပုံပဲ။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် လေသံကို တင်ရတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ငါ မင်းကို အလကား စကားရော ဖောရောလုပ်ပြီး လာစပ်စုနေတာမဟုတ် ဘူး။ မင်း ဒီနည်းဒီပုံနဲ့ပဲ လိုက်နေလို့ကတော့ ဒီဘဝမဟုတ်ဘူး၊ နောင်ဘဝတစ်သန်းလည်း မရဘူးကွ၊ ငါ မင်းကို ကူမလို့ မေးနေတာ”

ဒီတော့မှ ငတ် နည်းနည်းအံ့သြပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ သူ့ မျက်လုံးလည်း နည်းနည်းအရောင် ဖျော့သွားတယ်။

“အချစ်ဆိုတာက တစ်မျိုးကွ၊ မင်းတို့ ငါတို့ ရင်ထဲရှိတဲ့အချစ်က တစ်မျိုး၊ အဲဒီအချစ်ကို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ပြရတာက တစ်မျိုးကွ၊ ကဲ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်လဲ သိလား”

ငတ်က ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးနေတယ်။ ဘာမှတော့မပြောဘူး။

“ပညာအရမ်းတော်လို့၊ ဂုဏ်ရှိလို့၊ နာမည်ကြီးလို့၊ ရုပ်လှလို့ အားလုံးကို ခြုံပြောရင်အထင် ကြီးလို့ချစ်တာကွာ၊ တစ်ခုခုကို အားကိုးချင်လို့ချစ်တာကွာ၊ ငါ့အမေကလည်းငါ့အဖေကို ဒီလိုပဲ၊ မင်းအမေကလည်း မင်းအဖေကို ဒီလိုပဲ၊ ဘယ်မိန်းကလေးမှ အထင်မကြီးတဲ့ ယောက်ျားကိုမယူဘူး” ကျွန်တော့် စကားဆုံးတော့ ငတ်က သက်ပြင်းချတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာကိုလည်းသူ ငြင်းလို့မရ ဘူး။ သူ့မှာကလည်း ဒါတွေ ဘာတွေမရှိဘူးမဟုတ်လား။

“မင်း စွန့်လွှတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ငတ် နည်းနည်းကြောင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်တယ်။

“အေး... အချစ်က စွန်လွတ်တာနဲ့ နည်းနည်းတူတယ်ကွ၊ ပထမဦးဆုံး လေကြောင်းဘယ် ကိုတိုက်သလဲဆိုတာသိရတယ်၊ အဲဒီလေကြောင်း တိုက်တဲ့ဘက်မှာ ကိုယ့်စွန်ငြိနိုင်မယ့် ဓာတ်တိုင် တို့၊ သစ်ပင်တို့ရှိလား သိကြည့်ရတယ်”

ငတိက ဘာတွေလာပြောနေတာလဲဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

“ကဲ... ကွင်းထဲမှာ လွတ်တယ်ဆိုကြစို့ကွာ၊ မင်းစွန်ကို မင်းလျှော့လွန်းအားကြီးရင် စွန်က မင်းနဲ့ ဝေးသွားလိမ့်မယ်။ ပိုလျှော့လေပိုဝေးလေပဲ၊ ပိုလျှော့လေ စွန်က အမြင့်ကိုရောက်လေ၊ လေက ကြမ်းတော့ထိန်းမရလေဘဲ၊ အေး... ရစ်လွန်းအားကြီးတော့လည်း မင်းစွန်ကကောင်းကင်မှာ မရှိ တော့ဘဲ အောက်ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့၊ စွန်လွတ်တယ်ဆိုတာကစွန်က ကိုယ်မြင်ရတဲ့ နေရာမှာ ဟိုဘက်ဝဲလိုက်၊ ဒီဘက်တိမ်းလိုက်၊ ချာလပတ်လည်လိုက်၊ စိုက်ကျသွားလိုက်၊ ပြန်ထောင်တက် လာလိုက်မှ အရသာရှိတာမဟုတ်လား”

ငတိက ခေါင်းကို သုံးလေးခါ ညှိတ်တယ်။

“ပြီးတော့ ကိုယ်လွတ်တင်ထားတဲ့ ကိုယ့်စွန်အကြောင်းကိုလည်း သိထားရတယ်၊စွန်က ညာဘက် ဘက်လိုက်နေသလား၊ ဘယ်ဘက် ဘက်လိုက်နေသလား၊ ခေါင်းကြိုးတင်းနေသလား၊ ဒါမှ မင်းကောင်းကောင်းထိန်းနိုင်မှာပေါ့၊ ကဲ... အခု မင်းကငါးနှစ်ကျော်ကျော် အလျှော့ပေးပြီးပြီဆို တော့ မင်းစွန်က မင်းနဲ့တော်တော်ဝေးနေပြီ”

ဥပမာကလေးနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ ငတိ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညှိတ်လာတယ်။

“ကဲ ... မင်း သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက် သိသလဲ”

“ငယ်ပေါင်းပဲ အစ်ကိုရာ၊ သူငယ်တန်းကတည်းက အတူတူနေလာတာ”

ကျွန်တော် မဲ့ပြီး ခေါင်းကို ခါရတယ်။ ဆေးပေါလိပ်ကို မီးညှိတယ်။

“မလုံလောက်ဘူးကွ၊ မေမြတ်မိုးဦးက ဘာကိုကြိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုလေးစား တယ်၊ ဘယ်လိုဝါသနာစိစေရိတယ်၊ ဘာကို အထင်ကြီးတယ်၊ သူ ရည်းစားထားရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကို ထားချင်တယ်၊ ဘယ်လို ကိစ္စတွေကို မုန်းတယ်၊ ဘာကိုကြောက်တတ်တယ် စတဲ့ ခံစားချက်တွေကို မင်းသိထားကို သိထားရမယ်”

“ဒါ ... ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ အစ်ကို”

ကျွန်တော့် စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်တယ်။ တမင်တကာရပ်တာပါ။ ပြီးတော့သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်တယ်။ သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးချင်တဲ့စိတ်၊ယုံကြည်တဲ့စိတ်ကို တွေ့ရတော့မှ ကျွန်တော် စကားစတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်အတွက်တော်တော် အရေးကြီးပါတယ်။

“မင်းစွန်ကို မင်း ပြန်ရစ်ရမယ်”

“ဗျာ...”

“အေး ... ငါးနှစ်ကျော်ကျော် မင်းအလျှော့ပေးထားတဲ့ မင်းနဲ့အဝေးကြီးကို ရောက်နေတဲ့ စွန်ကို မင်းနဲ့နီးအောင် ပြန်ရစ်ပစ်ရမယ်”

“ဘယ်လို ရစ်ရမှာလဲ အစ်ကို”

“အေး ... ငါ အစီအစဉ်တွေကို မစခင်မှာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ကတိတစ်ခုတော့ ထားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီကတိက ဘာလဲဆိုတော့ မင်းက ငါပြောတဲ့ စကားကို ငါခိုင်းတာကို တိတိကျကျလုပ်ရမယ်၊ ငါ မခိုင်းဘဲ မင်းသဘောနဲ့ မင်း ဘာမှ လျှောက်မလုပ်ရဘူး၊ အေး... လုပ်ချင်တာရှိရင်လည်း မင်းငါ့ကို တိုင်ပင်ရမယ်၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာနေ၊ တစ်လ နှစ်လအတွင်းမင်း မေမြတ်မိုးကို ရစေရမယ်”

ငတိ ပါးစပ်ကြီး ပြသွားတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သူ ငါးနှစ်ကျော်လိုက်တာ အနားတောင် ကပ်လို့မရတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော်က နှစ်လဆိုတော့ ဒီငတိ ပါးစပ်ပြတာပေါ့။ ပြီးတော့ ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ အစ်ကို”

“မင်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ငါခိုင်းတာလုပ်၊ ငါပြောသလိုနေရုံပဲ၊ မင်းလုပ် ချင်တာရှိရင်လည်း ငါ့ကို အသိပေးရမယ်၊ ဒါပဲ”

“ဒါတော့ ရတယ် အစ်ကိုရာ”

“အေး... ယောကျ်ားဆိုတာ ကတိပေးပြီးရင် ကတိတည်ရတယ်နော် ကျော်စိုး”

ငတိက ခေါင်းကို အံကြိတ်ပြီး ညှိတ်တယ်။

“မင်းမှာ ငါခုနက ပြောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အထင်ကြီးလောက်တဲ့ အချက်တွေ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရိုးဂုဏ်ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကူညီတာ”

“ကျွန်တော့်စွန်ကို ပြန်ရစ်ရမယ်ဆိုတာရော အစ်ကို”

“အေး.. အဲဒါ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ အရေးကြီးတယ်၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မင်း မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ ကိစ္စက ပြီးပြီ”

“လုပ်ပါ့မယ်အစ်ကို၊ ပြောသာပြောပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းကိုငါ ယုံပါတယ်၊ မင်းအခု မနက်ကောင်မလေးကျောင်းအတက်ကို ဒီဆိုင် ကလာကြည့်တယ်၊ ညနေ ကျောင်းအပြန်လည်းဒီလိုပဲ၊ ပြီးတော့ ညဘက်ကျရင် စိုးလွင်လွင် သီချင်းကို ကိုးနာရီမှာ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ဆိုတယ်”

ငတိက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ညှိတ်ပါတယ်။

“အေး... အဲဒီသုံးခုထဲက တစ်ခုကို လုံးဝမ မလုပ်ဘဲနေရမယ်၊ ဘာမလုပ်နဲ့တော့ဆိုတာ တော့ ငါ မပြောချင်ဘူး၊ မင်းဘာသာရွေး”

ငတိမျက်မှောင်ကျပြီး စဉ်းစားတယ်။ ဘာသဘောလဲပေါ့လေ။ ပြီးတော့ဘာမှမရှိတော့တဲ့ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ယောင်ပြီး သောက်တယ်။

“မင်း နေ့တိုင်းဒီအချိန်ဆို လက်ဖက်ရည်သောက်တယ်ကွာ၊ မသောက်ဘူးဆိုရင် အဲဒီ အချိန်ရောက်ရင် လက်ဖက်ရည်ကို သတိမရဘူးလား”

ငတိ နည်းနည်း သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည်။

“ဒါဆို ညဘက် သီချင်းဆိုတာကို လျှော့မယ် အစ်ကိုရာ၊ အဲဒါက သူ့ကို မြင်ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကြားမကြားလည်း မသေချာဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး မဆိုနဲ့တော့”

“ဘယ်တော့မှ မဆိုရတော့ဘူးလား အစ်ကို”

“ငါ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ရစ်စရာရှိရင် ရစ်မယ်၊ လျှော့စရာရှိရင် လျှော့ရမယ်လို့၊ အချိန်တစ်ခုအထိ ပေါ့ကွာ”

“စိတ်ချအစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ည လုံးဝကို မသွားဘူး”

“နောက် အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စက မင်းနဲ့ငါ တိုင်ပင်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့...အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို၊ စိတ်ချပါ”

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတော့ တော်တော်ရင်လေးလာတယ်။ ကျွန်တော့် ငတိက စိုင်းထီးဆိုင် သီချင်းထဲကလို “ကိုယ်ကတော့ ချစ်တာတစ်ခုတည်းသိတယ်”ဆိုတဲ့ ကောင်မျိုး။

ကိုယ်က ကတိပေးပြီးပြီ။ အေးမင်းတို့၊ လှဦးတို့နဲ့လည်းစိန်ခေါ်ပြီးနေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာကလည်း ဘာအစီအစဉ်မှ မယ်မယ်ရရ ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်နေ့ကစပြီးမေမြတ်မိုးဦးကို လေ့လာ ရတော့မယ်။ အဲဒါ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။

(၃)

မေမြတ်မိုးဦးက မိန်းကလေးဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာကိုသိဖို့ခက်ပါတယ်။ ကျော်စိုးကို ဝင်လုံးပြီးမေးလိုရတာလည်း မဟုတ်တော့တစ်မျိုးကြုံရတယ်။ အေးမင်း ညီမနဲ့ သူ့နဲ့ကယ်ငယ် ကလေးတည်းက တွဲလာတဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ အေးမင်း ညီမဆီကပဲ သူ့အကြောင်းစုံစမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတယ်။ အေးမင်းနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူ့ညီမနဲ့ကလည်း မိသားစုလို ခင်ပြီးသားပါ။

“ဟဲ့ ... အေးအေးလင်း၊ နင်တို့အုပ်စု တက္ကသိုလ်တက်တာ ဒုတိယနှစ်ရှိပြီ၊ တစ်ယောက်မှ မစွဲသေးဘူးလား”

“အံ့မာ ... ကိုရဲကလည်း သမီးတို့က ပညာသွားရှာတာပဲ၊ ဘွဲ့ရမှ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားမယ်၊ အခုတော့ Sorry ပဲ”

ဒါမိန်းကလေးတွေ သုံးနေကျ စကားပါ။ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးက စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျတာ များတယ်။

“နင့်ကို လိုက်တဲ့သူတွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလားဟ”

“ဟွန်း ... မိုးဦးကျသရက်စေ့ကို ယင်ကောင်အုံတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယင်ကောင်ဆိုတော့ မောင်းထုတ်ရတာပေါ့”

“ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေရော မရှိဘူးလား”

“ဒါတော့ ရှိတာပေါ့၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီလေးတွေ တောင်းဖို့ ထားရတယ်လေ”

သူ့အကြောင်း အရင်မေးပြီး သူ စိတ်ပါလာတော့မှ မေမြတ်မိုးဦးအကြောင်း စရတယ်။ တိုက်ရိုက်ဆိုရင် စကားမထွက်တတ်ဘူး။

“မေမြတ်မိုးဦးရော ရရောပေါ့”

“သူ့မှာလည်း မရှိသေးပါဘူး။ သူကတစ်မျိုး ကိုရဲရ၊ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် သူ့မှာ ဆိုက်ကို ရှိတယ်”

“ဟ... ဘာဆိုက်ကိုလည်းဟ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“သူ့ကို လိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေကို သူက တစ်ခါတစ်လေ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆံ

ပါတယ်၊ နောက်ကျတော့လည်း ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ မခေါ်တော့ မပြောတော့ပြန်ဘူး”

“ကျော်စိုးကို ဘေသလိုရော မဘေဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့မလုပ်ဘူး အစ်ကိုရ၊ တစ်ခါတစ်လေ ပြန်အော်တာလောက်တော့ ရှိတာပေါ့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာလို သွားလုပ်ရင် သူ ပြဿနာ တက်မှာပေါ့”

“ကျော်စိုးကို သူဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေရတာလဲ၊ ဟိုငတ်က ဘာတွေ လုပ်လို့လဲ”

“အေးတို့ သိသလောက်တော့ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ ဘာစကားမှမပြောဘဲ နောက်ကလျောက်လိုက်ချင်လိုက်နေတတ်တာ၊ ပြောတော့လည်း နင့်ကို ငါအရမ်းချစ်တယ် ဆိုတာ ပဲ၊ အဲဒီတော့ မေမြတ်က အော်ရော”

“အင်း.. ဒီကောင်ကလည်း ငကြောင်ပဲ၊ နင်တို့ကို အောင်သွယ်တွေ ဘာတွေ လုပ်မခိုင်း ဘူးလား”

“အမလေး ... ဒီကိုယ်တော်က မေမြတ်ပါမှ နောက်ကလိုက်တာ၊ အေးတို့ချည်းပဲဆို လှည့်တောင်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“နင်တို့ကရော နည်းနည်း တွန်းမပေးဘူးလား”

အေးအေးလင်းက ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ပခုံးကိုတွန့်တယ်။

“စက်ဘီးနဲ့ မြောင်းထဲကျတုန်းကတော့ ပြောဖူးပါတယ်၊ သနားပါတယ်ဟာ ဘာညာပေါ့၊ သူက တကယ်ဝင်တိုက်တာ ကိုရဲရ၊ အဲဒီတော့ သူက သနားရင် ညည်းကြိုက်လိုက်တဲ့၊ ကျော်စိုးအ ကြောင်း စကားစပ်မိလို့ပြောရင် သူကအရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်၊ အဲဒီတော့ အေးတို့လည်း မပြော တော့ဘူး”

အေးအေးလင်းဆီက တချို့ကိစ္စတွေလည်း သိရပါတယ်။ မေမြတ်မိုးက ရွှေငါးကလေးတွေမွေးတာ ဝါသနာပါတဲ့အကြောင်း၊ သီချင်းနားထောင်တာ ဝါသနာပါတဲ့အကြောင်း၊ သရဲအရမ်းကြောက် တတ်ကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ဩဇာမပေးတတ်ပေမယ့် သူဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ်ရင် စိတ်ကောက်တတ်ကြောင်းတွေပါ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ သာမန်ပါပဲ။

“သရဲကြောက်တာတော့ မပြောနဲ့ ကိုရဲရေ၊ နေ့ဘက်တောင် သူ သန့်စင်ခန်းသွားရင် သမီးတို့က သူ့အခန်းနားကစောင့်ပေးရတာ၊ တံခါးလည်း ဘယ်တော့မှ ဂျက်မချဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ် ရင် ပြေးလို့ရအောင်လို့တဲ့ ကြောင်တာ ကြောင်တာ”

“ကျော်စိုးအကြောင်း ညည်းတို့ကို ဘာပြောသေးလဲ”

“သူကတော့ တစ်ခါမှ စမပြောဖူးဘူး ကိုရဲရ၊ အေးတို့ပြောရင်လည်း များလာရင်

အော်ရော၊ သူကသာ ချဉ်ဖတ်ကိုမုန်းနေတာ၊ သူ့အဖေကတော့ ဒေါ်ဘုမချဉ်ဖတ်မှ ဒေါ်ဘုမချဉ် ဖတ်၊ သိပ်ကြိုက်တာ”

“ကိုရဲက ဒီနေ့မှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး လာမေးနေတာလဲ”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြောကြလွန်းလို့ ငါကလည်း ရုံးတက်နေ ရတာဆိုတော့ မသိလို့သူတို့ပြောတာ စိတ်ဝင်စားပြီးမေးမိတာပါ၊ ညည်းလည်း တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားရအောင် ကြိုးစား၊ တက္ကသိုလ်မှာထားတဲ့ ရည်စားဆိုတာ နီးနီးကပ်ကပ် နေခွင့်ရတယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လေ့လာလို့ရတယ်၊ သူ့အကြောင်းကို၊ အကျင့်ကို အေးအေးဆေးဆေးဆေး လေ့လာလို့ရတယ်”

“ကိုရဲ မြှောက်ပေးတာနော်၊ အေးမင်းဆူရင် ကိုရဲ ထားခိုင်းလိုက်တာလို့ ပြောလိုက်မှာ”

“ပြောပေါ့၊ ငါက မှန်တာ ပြောတာပဲ”

အေးမင်းညီမ စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့အကြောင်းနဲ့စပြီး သူ့အကြောင်းလေးနဲ့ဆုံးပေးလိုက်တော့ မေမြတ်အကြောင်းစုံစမ်းတာ သိပ်မသိသာတော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော်သိခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ကလည်း ထွေထွေထူးထူးတော့ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုကြံရမလဲဆိုတာ နည်းလည်းရေးရေးတောင် မပေါ်ဘူး။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ မေမြတ်မိုးဦးတို့အိမ်မှာ နတ်ကနား ပေးတယ်ခင်ဗျ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးရော၊ အနီးအနားရပ်ကွက်က လူတွေရော အုံးအုံးကို ထနေတာပဲ။ နတ်ကနားက သုံးရက်ပေးတာ၊ ဦးမိုးဦးကလည်း ပွဲပြီးခါနီးဆို နှစ်ရာတန်တွေ အုပ်လိုက်ကျဲတတ်တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ သုံးရက်စလုံး လူက တိုးမပေါက်ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အိမ်ဆိုတော့သွားကြည့်တာ ကောင်း မယ် ဆိုပြီး သွားကြည့်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ မေမြတ်မိုးဦးက နတ်ချောတာတဲ့။ အစိမ်းရောင်ဇာဝမ်းဆက်နဲ့၊ အစိမ်းရောင် ပုဝါရင်စည်းနဲ့။ သူ နတ်မဝင်ပါဘူး။ ပုခိုခို ဒီကပါ။ မိန်းကလေးဆိုတော့ ခြေလက်တော့ဆိုင်နဲ့အညီ ချိုးတတ်လှည့်တတ် ပတ်တတ်တာ ပေါ့လေ။ ပရိသတ်ကလည်း အားပေးလိုက်ကြတာအရမ်းပဲ။

မေမြတ်မိုး နတ်ချောတာ ပြီးတဲ့အထိကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အပြန်လမ်းမှာ အကြံတစ်ခုရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်တော်တော်ကြီးကိုစွန့်စားရလိမ့်မယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့် အကြံအစည်ကို အဘက်ဘက်က ထောင့်စုံအောင် စဉ်းစားရတယ်။

ကျွန်တော် ကြံမိတဲ့အကြံကတော်တော် ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ ကြောက်စရာကောင်း တယ် ဆို လို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ ပါတာကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်အကြံက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနဲ့မပြီးဘူး။ ဘေးလူတွေပါရမယ်။ ပါရမယ့် ဘေးလူ တွေကလည်း ကျွန်တော်ဘာလုပ်တယ်၊ ဘာကြောင့် လုပ်တယ်ဆိုတာကို သိလို့မရဘူး။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျော်စိုးဆိုတဲ့ ငတ်တောင် ပွဲမပြီးခင် သိလို့မရဘူး။ ဒီတော့စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို တစ်ခုချင်း အသေးစိတ် ချရေးရတယ်။ ပြီးတော့ဟိုငတ် ထိုင်တတ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော် အခု ညဘက်မသွားတာ ဆယ့်တစ်ရက်ရှိပြီ အစ်ကို”

ကျွန်တော် ပြုံးမိတယ်။ ဒီငတ်က အရက်ဖြတ်တဲ့လူလိုပဲမသောက်တာလေးရက်ကြီးတောင် ရှိသွားပြီ ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုး။ သူတော်တော် နေထိုင်ထိုင်မသာ ဖြစ်နေပုံရတယ်။

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ မင်း နောက်တစ်ခု ထပ်လျှော့ရဦးမယ်”

“အေး ... မင်း နောက်တစ်ခု ထပ်ဖြုတ်ချရဦးမယ်”

“ဗျာ ...”

“မဗျာနဲ့၊ မင်း ဂြိုဟ်တုလွှတ်တဲ့ အကြောင်းကို သိသလား”

ငတ် နည်းနည်းကြောင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုကုတ်တယ်။ ဒီလူ ဘာတွေလာပြောနေပါလိမ့် ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ နောက် ခေါင်းကို ခါတယ်။

“အေး ... ဂြိုဟ်တုကို ကမ္ဘာမြေပြင်လွှတ်တော့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အကုန်တပ်ပြီး လွှတ်ရ တယ်။ ကမ္ဘာ့လေထုကိုဖြတ်ဖို့ အင်ဂျင်အစိတ်အပိုင်းတွေ အကုန်တပ်ပြီး လွှတ်ရတယ်။ ကမ္ဘာ့လေထု ကို ကျော်ပြီး သူပတ်လမ်းထဲကို ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ မလိုအပ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အားလုံးကိုဖြုတ်ချ ရတယ်။ သူ လိုအပ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းနဲ့ပဲ အာကာသထဲမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဒီတော့မင်းလည်း ဒုတိယအစိတ်အပိုင်းကို ဖြုတ်ချရတော့မယ်”

“ဘာကို ဖြုတ်ချမှာလဲ အစ်ကို”

“မင်း အခု မနက်ကြည့်တာရယ်၊ ညနေကြည့်တာရယ်ထဲက တစ်ခု ဖြုတ်ချရမယ်၊ ရွေးတာ တော့ မင်းဘာသာရွေး”

ငတ် တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားပုံရတယ်။ ဒီလူ ကူညီနေတာမဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်တယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ကျွန်တော် ပြတ်သားရပါတယ်။

“မင်း ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရတယ်၊ မင်း ဘာသာဆက်ဒုက္ခခံပေါ့၊ တစ်ရက်တော့ စဉ်းစားဦး၊ မင်းကို ငါပေးတဲ့အကြံက မင်းအတွက်ချည်းပဲဆိုတာတော့ မင်းသိထား၊ ငါ

သွားမယ်”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်တာလဲ အစ်ကို”

“ခုချိန်မှာ မလိုအပ်တော့လို့ဘဲ ပြောနိုင်သေးတယ်၊ ဒီထက် ငါ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ မလုပ်ချင်လည်း မင်းနဲ့ငါ ပြီးပြီပေါ့၊ မနက်ဖြန် ထပ်တွေ့မယ်”

ကျွန်တော်က ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ထလာခဲ့တယ်။ ငတ်ကတော့ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေရဲ့။

နောက်နေ့တွေကျတော့ ငတ်က တက်တက်ကြွကြွပဲ ဆိုပါတယ်။

“မနက်ဖက် ကြည့်တာကိုဖြုတ်ချမယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်းသတင်းစာ စိတ်ဖြောင့် ဖြောင့် ပို့ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုကို ယုံပါတယ်”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း တို့လုပ်ငန်းဆက်ကြတာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်း ငါ့စကားအတိုင်းပဲ နေရမယ် ဆိုတာပဲ”

“စိတ်ချအစ်ကို၊ ကျွန်တော် အခု သီချင်းသွားမဆိုတော့ အိမ်ဘေးနားက ကောင်မလေးတွေ က သူ့ကို သွားမေးကြတယ်တဲ့”

သူ ပထမဦးဆုံးရတဲ့ တုန့်ပြန်မှုအတွက် တော်တော်လည်း ဝမ်းသာနေပုံ ရပါတယ်။

“ဒါပေါ့ကွာ၊ မင်းစွန့်က မင်းနဲ့ နီးလာပါပြီ”

ကျွန်တော် ငတ်နဲ့ တွေ့ပြီးတော့ ကျိုက္ကဆံဘုရားကို သွားပါတယ်။ ကျိုက္ကဆံဘုရားကကျွန်တော့်အိမ် ပြတင်းပေါက်ကကြည့်ရင် စိန်ဖူးတော်ကို လှမ်းမြင်နေရပါတယ်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်လမ်းလျှောက် ရင် ရောက်ပါတယ်။ သယံဇာတကျွန်းမြို့ရဲ့ တန်ခိုးအကြီးဆုံး ဘုရားပေါ့။

ဘုရားဝင်းအဝမှာ မှန်တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒီအထိ ဖိနပ်စီးလို့ရပါတယ်။ ကျိုက္ကဆံဘုရားက တန် ဆောင်းမရှိပါဘူး။ ဘုရားအဝင် ဒုတိယမှန်မှာဖိနပ်ချွတ်ပြီး လှေကားငါးထစ်တက်တာနဲ့ ဘုရား ရင်ပြင်ကို တန်းရောက်ပါတယ်။ ပထမမှန်ဦးနဲ့ ဒုတိယမှန်ဦးအကြား မြေကွက်လပ် ပတ်လည်မှာ ဘုရားပွဲဆို ပွဲသွင်းပါတယ်။ ဆိုင်တွေကို ကြပ်ညှပ်လို့။

ကျွန်တော် ဘုရားပေါ်မှာ ခဏနားရင်း ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကို ကူညီမယ့် အရေးအကြီးဆုံးဒုတိယလူကိုရှာဖို့ ဘုရားအောက်ပွဲခံမြေကွက်လပ်ကို ဆင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီမြေကွက်လပ်မှာ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပန်းဖြူပန်းနီ၊ ထီးဖြူထီးနီ၊ တံခွန်၊ ကုက္ကား၊ ပုလ္လင်၊ နတ်ရုပ်၊ မှန်ရေးပန်းချီနတ်ရုပ် စတာတွေကို ရောင်းပါတယ်။ ဝယ်သူကတော့မရှိသလောက်ပါဘဲ။ အဲဒီဆိုင်

တွေလွန်တော့ ဗေဒင်ဆိုင်ခန်း လေးငါးခန်းကို တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆိုင်တွေကို တစ်ခုချင်း သေသေချာချာ လေ့လာရပါတယ်။ စတုတ္ထမြောက်ဆိုင်ကျတော့မှ ကျွန်တော် လိုချင်တာကို သွားတွေတယ်။ ဒါပေမယ့် မှတ်ထားပြီး ရှေ့က ဆိုင်တွေကို ထပ်ကြည့်ရ တယ်။ လက္ခဏာဗေဒနှင့် အင်္ဂါဗေဒ ဆိုင်များဆွဲသန်းတဲ့။ ပိတ်စအဖြူပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာလုံး တွေက ဟောင်းနေပြီ။ လက်ဝါးထောင်ရက်ပုံ ဆွဲထားတာကလည်း အချိုးမကျဘူး။

ပြီးတော့ ပိတ်အပြာပေါ်မှာ သူ့ဆီမှာဗေဒင်မေးနေတဲ့ ဇာတ်မင်းသားတွေ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံပုံတွေကို ကပ်ထားတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေက တော်တော်လေးဟောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်တော် က ရပ်ကြည့်နေတာကို အထဲက သူ ရိပ်မိပုံရပါတယ်။ ဂါထာလိုလိုဘာလိုလို ရွတ်သံကို စတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဗေဒင်လက္ခဏာနှင့် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် ပါရမီရှင် ဆရာအေးဘကျော်တဲ့။ သူလည်း ဓာတ်ပုံအဟောင်းတွေ ဘာတွေကပ်ထားတာပါ။ အမွှေးတိုင်နဲ့တွေလည်း မှန်လို့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် တွေ့ထားတဲ့ ဆိုင်ကိုပဲ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်။

သူကတော့ ရိုးရိုးပဲ ရေးထားပါတယ်။ စိတ်ကို စိတ်ဖြင့်သာ ဟောသည်တဲ့။ အောက်မှာဆရာမကြီး ဒေါ်တင်မိုးလွင်တဲ့။ သင်မသိသော သင့်စိတ်ကို သိသောဆိုတဲ့ နာမဝိသေသနလေးတွေ ပါတာပေါ့။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးဆရာမပဲ ရချင်တာ။ အခု သူတစ်ယောက်ပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ရွေးမနေ တော့ဘဲ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဆရာမက ပုတီးစိပ်နေတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်တော့မှပဲ မင်စိပ်တာ လားတော့ မသိပါဘူး။ သူ့အဓိဋ္ဌာန်နဲ့သူ စိပ်တာလည်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါတယ်။

ဆယ်မိနစ်လောက်အထိ ကျွန်တော် စောင့်ရပါတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ ဟန်ပြစိပ်တာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ သူစိပ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားကိုဦးချပြီး သက်ဆိုင်ရာနတ်တွေကို အမျှဝေ ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်တယ်။

ဆရာမရုပ်ရည်က တော်တော်လေးကို မှည့်ပါတယ်။ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို သေသေသပ်သပ် ထုံးထား တယ်။ မိတ်ကပ်ပါးပါး လိမ်းထားပေမယ့် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးတွေက အချိုးအစားပြေပြစ်တယ်။ နှာတံ

ပေါ်တယ်။ နှုတ်ခမ်းပါးပါးကရှည်ရှည်ကလေးရယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ ကိုယ့်ဆရာတွေ အကြိုက်ပဲ။ ထိုင်နေတာတောင်မှ အချိုးအစားကျပါတယ်။

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပါတယ်။ သွားကလေးတွေက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်ညီပြီးဖွေးနေတာပဲ။ ဆရာမ သွားကလေးတွေက ပစ္စတိုကျည်ဆန်လေးတွေ ညီနေအောင်စီပြီး ထောင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ပါးချိုင့်ကလည်းပါတော့ ပြုံးလိုက်ရင် တော်တော် အသက်ဝင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီးတော့ မေးပါတယ်။

“ကဲ ... သား ဘာသိချင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ခေါင်းတစ် ချက်ကုတ်ပြီး “အကုန်ပါပဲ” လို့ ပြောလိုက်တော့ ဆရာမက ထပ်ပြုံးတယ်။

“ဒါဆိုရင် သားမှာ အခုလောလောဆယ်တော့ ဘာအပူအပင်မှ ရှိပုံမရဘူး၊ သားရဲ့ ရှေ့ရေး ကိုပဲ သိချင်တာ မဟုတ်လား”

ဆရာမက Physiology ကို တော်တော်လေ့လာထားပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဆရာမဟာ ပညာတတ်တစ် ယောက် ဖြစ်ဖို့လည်း များတယ်။ သူ့အသံက ချိုအေးတယ်။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကိုလွှမ်းမိုး နိုင်တဲ့ ဩဇာနဲ့လည်း ပြည့်စုံတယ်။ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ အချက်တွေနဲ့တော့ ကွက်တိပါပဲ။

ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာမကိုပြန်ပြီး တွက်ချက်နေမိတယ်။ ဒီလောက်ချောလှပြီး ကြည့်လို့ကောင်း တဲ့ ဆရာမဟာ အကြားအမြင်ဟောနေတယ်ဆိုတော့ အပျိုကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့နဲ့အရမ်းချစ်ကြတဲ့ သူ့ချစ်သူက သူ့ကိုပစ်သွားတော့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မလေ့ရအောင် ထိန်းတဲ့သဘောနဲ့ ဘုရားတရား ဖိလုပ်ရင်း ဒီလိုင်းကို ရောက်လာပုံ ပေါ်ပါတယ်။

“ကဲ ... သားရဲ့ မွေးနေ့ မွေးလ၊ ခုနှစ်နဲ့ နာမည်ပြောပါ”

“၂ ရက် နိုဝင်ဘာ ၁၉၆၆ ပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးသား၊ နာမည်က ရဲဝင်းပါ”

ဆရာမက နှစ်တစ်ရာ ပြကွဒိန်ကို လှန်ကြည့်ပါတယ်။ ဆရာမ လက်ချောင်းကလေးတွေကလည်း ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်ကလေးရယ်။

“သားက မြန်မာပြကွဒိန်အရဆိုရင် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် (၄)ရက်နေ့ပဲ။ ကဲ ... သား ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပါဦး သား”

ခဏခဏ သားအခေါ်ခံရတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျ။ ဆရာမက အသက်လေးဆယ်လောက်ပဲရှိဦးမှာပါ။ ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ဆရာမကအနေအထိုင်ပြင်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ ခဏငြိမ် ပြီး ကြည့်ပါတယ်။ ပြီးတော့

“ဆရာမက သားရဲ့စိတ်ကို အာရုံပြုမယ်၊ သားက ဘုရားကို စိတ်ထဲက အာရုံပြုထားပါ” ဆရာမက မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီးတရားထိုင်သလိုထိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကျုံ့သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘုရားအာရုံမပြုဘဲ ဆရာကိုပဲ လေ့လာနေမိတယ်။ ဆရာမရဲ့ ရုပ်အင်္ဂါက သန့်ရှင်းတည်ကြည်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို တစ်ဖက်သား ကောင်းကောင်း ယုံလွယ်စေ နိုင်တဲ့ ရုပ်လက္ခဏာမျိုးပါ။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်အတွက် ဒါဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်က တော့ ကျွန်တော်လိုချင်တာ ကွက်တိရလို့ဝမ်းသာနေမိတယ်။ ငါးမိနစ်လောက် မျက်စေ့မှိတ်ထား၊ ပြီးတော့မှ ဆရာမက သက်ပြင်းကိုချပြီး မျက်စေ့ဖွင့်လိုက်ပြီးတော့ ဆရာမက ကျွန်တော့်အတိတ်ကို အရင်ဟောပါတယ်။

မှန်တာတွေ အတော်မှန်ပါတယ်။ တချို့ကိစ္စတွေလည်း လွဲပါတယ်။ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဟောတာတွေတော်တော်လေးကို မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နှလုံးမှာ ရောဂါရှိတဲ့အကြောင်း၊ လေရောဂါနဲ့ အညောင်းမိရောဂါရှိကြောင်း၊ သတိထားသင့်ကြောင်းတွေပါ။

ရှေ့ဖြစ်ဟောတာတွေ ကျွန်တော်လည်း သူဟောတဲ့ဆီကိုမရောက်ဖူးသေးတော့ မှန် မမှန်မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တခြားဆရာတွေလို မွေးနှစ်ကျော်ရင် အားလုံးကောင်းပြီလို့တော့မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော့် စီးပွားရေးနဲ့ ဘဝအောင်မြင်မှုက (၂၉)နှစ်လောက်မှ စမယ်တဲ့။ အခု ကျွန်တော်က (၂၅)နှစ်ဆိုတော့ လေးနှစ်တောင် စောင့်ရဦးမယ်ပေါ့လေ။

ပညာရေးကျတော့ လွဲတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ပညာအကျိုး ခံစားရမတဲ့။ ကျွန်တော်ဘာမှမပြော ပါဘူး။ ကျွန်တော်က မေးချင်လို့မေးတဲ့လူမှမဟုတ်တာ။ ဒီဆရာမဟာကျွန်တော့် အစီအစဉ်မှာ အရေးအကြီးဆုံး ကူညီသူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်ဘဲသိချင်တာ။ အခုတော့ ကျွန်တော် ဆရာမ ကို အမှတ်ပြည့်ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်နေ့ ဟိုငတိ ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်မထောင် မနက်ခင်း ထိုင်နေကျဆိုင်ကို သွားချောင်းတယ်။ ငတိ မလာဘူး။ နောက်နေ့ ... နောက်နေ့။ ငါးရက်မြောက်နေ့ကျတော့ကျွန်တော် ငတိကို စိတ်ချသွားပြီ။

ကျွန်တော့် အစီအစဉ်အရ စိတ်ကို စိတ်နဲ့ဟောတဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးလွင်ဆီကို ဖယောင်း တိုင်နှစ်ထုပ်၊ အမွှေးတိုင်နှစ်ထုပ်၊ လိမ္မော်သီး ငါးလုံးနဲ့ သွားရပါတယ်။ သူ ပုတီးစိပ်တဲ့အချိန်ကို တမင်

မှန်းသွားတာပါ။ ကျွန်တော် အသံမကြားအောင်အသာကြည့်တော့ ဆရာမက ထုံးစံအတိုင်း ပုတီးစိပ် နေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘုရားတစ်ပတ်ပတ်၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး ခဏထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီလို ဘုရားတွေ ဘာတွေရောက်မှဘုရားရှိခိုးရမှန်း သိတဲ့ကောင်ပါ။ အိမ်မှာဆိုရင် မေ့နေတာနဲ့ သတိမရ တာနဲ့။

ဆရာမ ပုတီးပတ်စေ့ချိန်လောက်မှ ကျွန်တော်ဝင်သွားပြီး လက်ဆောင်တွေပေးတော့ ဆရာမ တော်တော် ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ လိမ္မော်သီး ငါးလုံးကိုဘုရားကပ်ပါတယ်။ ဆရာမနဲ့ အလွှာပ သလွှာပ နာရီဝက်လောက် စကားပြောပြီး ဆရာမ ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲမေးတော့

“ဆရာမလည်း ဒီလိုပဲ ပုတီးစိပ်ရင်းနဲ့ အာရုံရလာတာပဲ၊ ဒီလိုဟောဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဆရာမလည်း မသိဘူး သားရဲ့။”

“ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လို ဟောပြောသွားတာလဲ”

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီပညာနဲ့ လူတွေကိုကူညီရမယ်တဲ့၊ ကိုယ်ပဲ သိထားလို့အကျိုးမရှိဘူးတဲ့၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ကျောင်းပြီးသွားရင် သူ့ပညာနဲ့ လူတွေကို အကျိုးပြုရသလိုပေါ့”

ဆရာမတင်မိုးလွင်ရဲ့စကားကို ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ်ကိုလက်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဟောပြီး တုန်းကလည်း ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ မတောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် လှူသမျှကို ဘုရားကို တစ်ဝက်ကပ်ပြီး သူကတစ်ဝက်ယူပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေတုန်း မေးသူနှစ်ဦးလာတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ကျိုက္ကဆံဘုရားကို တစ်ပတ် သုံးရက်လောက်ရောက်ပြီး ဆရာမနဲ့ဝင်ဝင်စကား ပြောတယ်။ တစ်လလောက်ကြာတော့ ဆရာမနဲ့ ကျွန်တော် တော်တော်ရင်းနှီးသွားပါပြီ။ သားအစား မင်းနဲ့ငါ ဖြစ်လာတယ်။ ပြောဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေကတော့ လူမှုရေးနဲ့ ဂန္ဓာရီကိစ္စတွေပါ။

“ဆရာမကိုလည်း ကျွန်တော်ကပြန်ဟောရဦးမယ်၊ ဆရာမဟာ အပျိုကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အကြာကြီး ချစ်ပြီးတော့မှလမ်းခွဲလိုက်ရတာ ဖြစ်မယ်၊ ဆရာမ အကြီးအကျယ် အသည်းကွဲခဲ့ဖူးတယ်”

ဆရာမ အကြီးအကျယ် မျက်လုံးပြုံးသွားတယ်။

“အံ့မယ် ... မင်းက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်း ငါ့အကြောင်းကို စုံစမ်းထားသလား”

“မစုံစမ်းပါဘူး။ ဆရာမကို ကြည့်ပြီး ပြောတာပါ။ ဆရာမမှာသာ ခင်ပွန်းရှိရင် ဒီအလုပ်ကို လုပ်ခိုင်းပါ့မလား၊ ရွှေပေါ်မြတင် ထားမှာပေါ့၊ ဆရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ တာဝန်အရ လုပ်ရတယ်ဆိုရင်လည်း အကြံအပို့တော့လုပ်မှာပေါ့၊ အခုတော့ဆရာမက တစ်ယောက်တည်းရယ်”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ဆရာမက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး အားရပါးရရယ်ပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်” လို့လည်း ရယ်ရင်းနဲ့ ပြောတယ်။

“မင်း ဒီဘက်နားမှာ ဆိုင်လာဖွင့်ရင် ငါ အာနန္ဒာဘုရားကို ပြောင်းတော့မယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်ဖြစ်ကြပြီးမှ ကျွန်တော်က စကားစတယ်။

“ဒီစကားကို အခုမှ ပြောရတာ ဆရာမနဲ့ရင်းနှီးမှုရမှပြောရမယ့်စကားမို့ပါ။” ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို ပြောပြတယ်။

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော ခုနကပျော်နေပြီးနေတဲ့ ဆရာမရဲ့မျက်နှာဟာဒေါသနဲ့နီရဲနေတာပဲ။

“ဟေ့ ... ဒီမှာ မင်းမို့လို့ ဒီစကားကို ငါ ဆုံးအောင် နားထောင်တယ်လို့ မှတ်ပါ။ မင်း အခုငါ့အခန်းထဲက ထွက်သွား၊ ငါ့ပညာက လူတွေကို လိမ်ဖို့ညာဖို့ ပညာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူတွေကို ကူညီဖို့၊ ဒုက္ခနည်းနိုင်သမျှ နည်းဖို့ ရထားတဲ့ ပညာကွ၊ ငါ တစ်သက်လုံး အဲဒီအလုပ်မျိုးမလုပ်ဘူး”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျော်စိုးနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမတော်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သက်သက်ဝင်ကူညီတာပါ။ ဆရာမ ပညာကို စော်ကားချင်တဲ့စိတ် ကျွန်တော့်မှာ တစ်စက်မှမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကဆရာမ ကူညီမှ ရမှာပါ။ ဆရာမက အရေးအကြီးဆုံးပါ။ ကိုယ်က ချစ်ရက်နဲ့ ပြန်အချစ်မခံရတဲ့ဒုက္ခကို ဆရာမလည်း ခံစားခဲ့ဖူးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကူညီလို့ သူတို့အဆင်ပြေသွားကြရင်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ပါ ဆရာမ ရယ်၊ ဆရာမပညာကို စော်ကားသလိုဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်ကန်တော့ပါတယ်”

ကျွန်တော် တကယ်ကို ထိုင်ကန်တော့တာပါ။ ဒီတော့မှ ဆရာမ မျက်ဝန်းထဲက ဒေါသရိပ်ဟာတဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျော့ကျလာပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်းငြိမ်ပြီးတစ်နေရာတည်းကို ခေါင်းငုံ့ကြည့်နေ လိုက်တယ်။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ဆရာမက သက်ပြင်းကိုချတယ်။

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီအကြံနဲ့ လာပေါင်းတာလား”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဟုတ်ပါတယ်ဆရာမ၊ ဒါပေမယ့် ခင်တာတော့အခု တကယ်ခင် သွားတာပါ”

ဆရာမက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်တယ်။ ဆရာမမျက်နှာမှာ ဒေါသရိပ်တော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အရင်လိုရွှင်ရွှင်ပြပြလည်းမရှိပြန်ဘူး။ ခပ်တည်တည် ဖြစ်သွားတယ်လို့ပြောရင် ရမယ်ဆိုမလား ဘဲ။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်လည်း ဟိုငတိ ကျော်စိုးခံရပုံတွေကိုမရဲတရဲနဲ့ပြောပြရတယ်။ ဆရာမက ဘာမှ ဝင်မမေးဘဲ နားထောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် စကားဆုံးတော့မှ လေသံမှန်မှန်နဲ့

“မင်း ပြန်တော့၊ ငါ စဉ်းစားဦးမယ်၊ နောက်အပတ်မှ လာခွဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

(၄)

ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး ကြီးတော် နွားအလကားကျောင်းရတာကမှ တော်သေးတယ်။ ကြီးတော်က ကိုယ့်အမျိုးမဟုတ်လား။ ကိုယ့်ထက်လည်း အသက်ကြီးတော့ ကုသိုလ်လည်းရသေးတယ်မဟုတ်လား။

အခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်လက်ဖက်ရည် ကိုယ်သောက်ရတဲ့အပြင် ဟိုငတိ ကျော်စိုးနဲ့ထိုင်ရင် သူ့ဆီက မစားရက်လို့ ကိုယ်က ရှင်းရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဗေဒင်ဖိုးလည်း ကုန်ရသေးတယ်။ အဆူ အပြောလည်းခံရ၊ စိတ်ကလေးလည်း မောရသေးတယ်။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပဲ။ အခုလည်း ဟိုငတိခေါ် လက်ဖက်ရည်တိုက်ရင်း မေးရတယ်။

“ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူး အစ်ကို၊ တစ်လလည်းကျော်လာပြီ၊ အစ်ကိုခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်လည်း နေတာပဲ”

“အေး ... အချိန်ကို သိရတယ်ကွ၊ ဘုရားတောင်မှ ကျွတ်ချိန်တန်တဲ့သူကို သူ့အချိန်ရောက် မှ ချွတ်လို့ရတာ၊ မင်းကံကောင်းရင် ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ထူးခြားလာမှာပါ။

အဲဒီအပတ်ထဲမှာပဲ မေမြတ်မိုးဦးတို့အိမ်မှာ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်မလေးရဲ့အမေ အိပ်ရာထဲ လဲတယ်။ အခုအကောင်း၊ တော်ကြာဆို မူးတယ် မူးတယ်ဆိုပြီး အိပ်ရာထဲလူတွဲပို့ရတယ်။ ညညဆို ကယောင်ကတမ်းတွေ အော်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တော့ မြန်မာနိုင်ငံက အသက် (၅၀)နားနီးတဲ့ မိန်းမကြီးတွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သွေးဆုံးကိုင်တဲ့သဘောလို့ ထင်တာပါပဲ။

တတ်နိုင်တဲ့သူတွေဆိုတော့ အထူးကုဆေးခန်းတွေ စုံသွားတယ်။ ဗမာဆရာတွေလည်းစုံသွားတယ်။ ရောဂါက မသက်သာဘူး။ အဲဒီကြားထဲမှာ ဦးမိုးဦးက သစ်ကားလာပြီး သစ်ချရင်းသစ်ချောင်းတစ် ချောင်းက ခုန်ပြီးခြေဖမ်းကိုပိတယ်။ ဂျိုင်းထောက်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော့် စီမံကိန်းအရဆိုရင်တော့ ဒီငတ် ကံကောင်းပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ အကုသိုလ်တောင် အပိုရလိုက်သေးတယ်။

တစ်ပတ်ပြည့်လို့သွားတော့ ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးလွင်က အရင်တုန်းကလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှုတ်ဆက် တာ စကားပြောတာမရှိတော့ဘူး။ အတော်တည်သွားတယ်။ သူ့ကိုအကြံပေးပေးတယ်ဆိုတာကို အခဲမကြေသေးပုံပါပဲ။ အပျိုကြီးဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့လေ။ အပျိုကြီးတွေက အရှက်လွန်တတ်တယ် မဟုတ်လား။

“မင်း ကူညီပါဆိုတိုင်း ငါကမကူညီနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ ငါ့ပညာကို ငါတန်ဖိုးထားရမယ်။ ဒီတော့မင်းကို နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်။ မင်းပြောတဲ့အစီအစဉ်မှာပါတဲ့ ကောင်လေး တွေ၊ ကောင်မလေးတွေရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို လိုချင်တယ်။ သူတို့ဟာ ပေါင်းသင့်ပေါင်းထိုက် သူတွေဆိုရင် ငါ ကူညီမယ်။ မပေါင်းသင့်တဲ့သူဆိုရင်တော့ ငါ လုံးဝမကူညီနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ”
ကျွန်တော်တော်တော်လေး စဉ်းစားကြည့်သွားတယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးက မွေးသက္ကရာဇ် မပြောနဲ့။ အသက်သိဖို့တောင် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။

“အဲဒါတော့ နည်းနည်းခက်မယ် ဆရာမ၊ တခြားနည်း မရှိဘူးလား၊ ရှိရင်..”
ဒေါ်တင်မိုးလွင်က မျက်လုံးကလေးမှိတ်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ခါတယ်။ ပြီးတော့

“ဒါ ငါ့နောက်ဆုံးစကားပဲ။ မရရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါ့ပညာမပါဘဲနဲ့ ဘာအလုပ်ကိုမှ ငါ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဆရာမဆီ ရောက်လာရင် သိမှာပဲဟာ”

“ငါက ငါ့ဆီလာမယ့်သူတွေ အကြောင်းကို ငါ့ပညာနဲ့ငါ ကြိုသိထားချင်တာ၊ ကဲ ... ကဲ... မင်းပြန်တော့ ငါ ပုတီးစိပ်ရဦးမယ်။ မင်းက ကြုံရည်ဖန်ရည် ကောင်းပါတယ်။ ရမှာပါ”

နောက်ဆုံးစကားက ကျွန်တော့်ကို ရိုလိုက်မှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာမှပြော မနေတော့ဘဲ ဘုရားပေါ်တက်ခဲ့တယ်။ ဘုရားပေါ်မှာ ဟိုငေးဒီငေးနဲ့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဘူး။ ဒီအတိုင်း သွားမေးရအောင်ကလည်း မေမြတ်မိုးဦးနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ခါမှစကားပြောဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုငတ်ကတော့ ထားလိုက်တော့။ ချက်ချင်း မေးလို့ရတယ်။

စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဖျပ်ခနဲ သတိရတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်စကား ကိုယ်မေ့နေတာကိုး။ ပေဒင်မေးရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မွေးသက္ကရာဇ်တော့ ပေးရတာပဲ။ ဒါနဲ့ အိမ်မပြန်တော့ဘဲ ဘုရားလမ်းကနေ ကားစီး ပြီး ပန်းဆိုးတန်းလမ်း စာအုပ်အဟောင်းတန်းကို ပြေးရတယ်။ ရောက်တော့ကိုင်ရိုဂဏန်း ပေဒင်

စာအုပ်ကို ရှာဝယ်ပြီး အိမ်ရောက်တော့ သူနည်းကို ဖတ်ရ၊ မှတ်ရ၊ လေ့လာရတယ်။ နှစ်ရက်လောက် လေ့ကျင့်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် အေးမင်းညီမကို တွေ့ပါတယ်။ အေးအေးလင်းတင် မဟုတ်ဘူး။ သူ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကိုပါတွေ့တယ်။ မေမြတ်မိုးတော့မပါဘူး။ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ စကားရောဖော ရောလုပ်ပြီးမှ စကားကို စရတယ်။

“နင်တို့ ပေဒင်ယုံသလား”

“မယုံဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နဲ့ ဘုရားပဲယုံတယ်”

အေးအေးလင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ထလုပ်ရော။

“မဟုတ်သေးဘူးဟ၊ ပေဒင်လက္ခဏာ အကြားအမြင်ဆိုတာ ငါတို့ ဗုဒ္ဓမပွင့်ခင်ကတည်းကရှိခဲ့တဲ့ ပညာတွေဟ၊ ဒါကြောင့် တို့ဘုရား ဖွားတော်မူပြီးတော့ တောထွက်ရင် ဘုရားဖြစ်မယ်၊ မထွက်ရင် စကြာဝတေးမင်းဖြစ်မယ်ဆိုပြီးတော့ဟောတာ အဲဒီပညာနဲ့ ဟောတာပေါ့”

ဒီတော့မှ ကလေးမတွေ နည်းနည်းငြိမ်သွားတယ်။ ဒီနေ့ခေတ် လူငယ်ဆိုတာ တစ်ခုခုကို ဟိုးအရင်တုန်းကလို မျက်စေ့မှိတ် မယုံကြတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

“ကိုရဲက ပေဒင်တတ်လို့လား”

အေးအေးလင်းက မေးတယ်။

“ပေဒင်တော့ မတတ်ဘူးဟ၊ ကိုင်ရို ဂဏန်းပေဒင်တော့ ရတယ်။ နင်တို့ မွေးသက္ကရာဇ်တွေ ကို ပြော၊ အားလုံးပေါင်းပြီး နောက်ဆုံးရတဲ့ ဂဏန်းကိုကြည့်ပြီး ဟောတာလေ”

“မွေးသက္ကရာဇ် တူနေတဲ့သူကျတော့ရော”

ကျွန်တော့်ကို ချောင်ပိတ်မေးတဲ့ မေးနေတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ကမဟုတ်ပါဘူး။ သုဝဏ္ဏ ကပါ။ နာမည်က မေမေငြိမ်းတဲ့။ ကျွန်တော်က သူ့ကို နောက်ပြီးမာမီငြိမ်းလို့ ခေါ်တယ်။

“မွေးရက် မွေးလ ခုနှစ်တူရင် မွေးချိန်နက္ခတ်နဲ့ ခွဲရတယ်၊ လက္ခဏာနဲ့ တွဲရတယ်၊ အဲဒီအထိ တော့ ဘယ်သူမှ မတူနိုင်ကြဘူးပေါ့ဟာ”

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့အပျော်သဘောနဲ့ ဂဏန်းပေဒင် ကြည့်ကြတယ်။ အေးအေးလင်းနဲ့ ရီရီမြင့်က တော့ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲကဆိုတော့ သိပ်အရေးမကြီးဘူးပေါ့လေ။ သူတို့အကြောင်းက သိပြီးသား ကိုး။ ရှေ့ဖြစ်ကလေးတွေကိုတော့ ကျွန်တော် ကျက်ထားတာနဲ့ သူတို့ သဘောကျမယ့် အကြောင်း ကလေးတွေ တွဲဟောရတယ်။

မာမီငြိမ်းအလှည့်ကျတော့ ကျွန်တော် တော်တော်လေးသတိထားဟောရတယ်။ အိမ်မှာကိုယ်ပြော ရင် ယုံတဲ့သူမရှိဘူး။ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်နဲ့ အိမ်က သဘောထား အမြဲဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတတ် တယ်။ အကြံအစည် လျှို့ဝှက်တယ်။ မပြီးခင် မပြောတတ်ဘူး။ လက်စားချေတတ်တယ်။ မုန်းရင်

တစ်သက်လုံးပဲဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ သူက တော်တော်မှန်တယ်လို့ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုင်ရိုထဲက ကျက်ထားတာတွေနဲ့ သူ့အခြေအနေပေါင်းပြီးရွှီးတာပါ။

နောက်ဆုံး အေးမင်းကတောင် စိတ်ဝင်စားပြီး လာမေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကိုင်ရိုမဟုတ်ဘဲ ကိုင်ရွှီးပေါ့ဗျာ။အားလုံးပြီးတော့မှ ကျွန်တော် လိုချင်တာကို စရတယ်။

“ဟဲ့ ... နင်တို့ မေမြတ်မိုးဦးရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မသိဘူးလား၊ ဒီကောင်မလေး အခုတလောတော်တော်ကို ကံနိမ့်နေတယ်၊ သူ့ကို တွက်ကြည့်ရအောင်ဟာ”

“မိလင်း သိတယ် ကိုရဲ၊ တွက်ကြည့်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားတာရော၊ ကိုင်ရိုနဲ့ရော ပေါင်းပြီး ကိုင်ရွှီးလုပ်ပါတယ်။မမှန်ရင် “မဟုတ်ဘူး ကိုရဲရ၊ ဒါက ဒီလို” ဆိုပြီး အေးအေးလင်းက ရှင်းပြတော့ မေမြတ်အကြောင်းစုံကို ကျွန်တော် ပိုသိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော်ကိုပျော်နေတာ။ ကိုယ့်အကြံအောင်တာကိုး။

နောက်နေ့မှာဆရာမဆီသွားပြီး မွေးသက္ကရာဇ်တွေပေးပြီးတစ်ယောက်စီရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိသမျှ အကုန်ပြောပြရတယ်။ ဆရာမက အသေအချာ Note အတိုတွေနဲ့ မှတ်ပြီးမှ -

- “ဒီမွေးသက္ကရာဇ်တွေက အမှန်ပဲနော်”
- “ဆရာမဆီ လာမေးတော့ မှန်မမှန် ဆရာမ သိရမှာပဲဟာ”
- “သူတို့ကို မင်း တကယ် ခေါ်လာမှာလား”
- “လာမှာပါ၊ ကျွန်တော်က ကြံရည်ဖန်ရည် ကောင်းပါတယ်”

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပါတယ်။ သူ့စကားကို သူကောင်းကောင်း မှတ်မိပုံပေါ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြတယ်။ ဆရာမနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာရှိတဲ့ အဖုအထစ်တွေ ပြေပြေဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။

“ဒီအပတ်ထဲတော့ မင်းမလာနဲ့ဦးကွ၊ ငါ သူတို့ မွေးသက္ကရာဇ်တွေနဲ့ အာရုံခံကြည့်ရဦးမယ်၊ မင်းကျိန်းသေလည်းမတွက်နဲ့ဦးနော်၊ ငါ ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့ ကောင်းကျိုး မမြင်ရင်တော့ ငါ မကူညီဘူး၊ ကံအတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမရယ်”

(၅)

“မင်း ဂြိုဟ်တုက ကမ္ဘာပတ်လမ်းကြောင်းထဲကို ရောက်သွားပြီ၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုကိုပါ ဖြုတ်ချလိုက်တော့ ကျော်စိုး”

ငတိ တော်တော်မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ကြည့်တယ်။ “ဒါလေး တစ်ခုတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်” ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုး။

“အစ်ကိုရာ ဒီကနေ ထိုင်ကြည့်တာလေးတော့ ...”

“ကျော်စိုး၊ နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်နေပြီ၊ ငါ့စကားကို မင်းယုံစမ်းပါ၊ ငါ့ စကားနားထောင်လို့ မင်း ဘယ်တုန်းက ဒုက္ခရောက်ဖူးလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိတော့ ကျွန်တော် လိုက်သာလုပ်နေရတာ ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး”

အင်း ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ။ ဒီအချိန်ရောက်မှတော့ ဒီကောင့်ကို အသိပေးသင့်ပြီလို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးသူ့ဆီက ဒီအကြောင်းတွေကိုဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတောင်းပြီး အားလုံး ရှင်းပြလိုက်တယ်။ ငတိ ပါးစပ်ကြီးကိုပြလို။

“အေး ... ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းရယ် ငါရယ် ဆရာမရယ်ပဲ သိတယ်၊ စတုတ္ထတစ်ယောက်သိလို့ကတော့ မင်းဘဝ ပျက်ပြီသာမှတ်”

ဆရာ ဒေါ်တင်မိုးလွင်ဆီကလည်း Password ရပါပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပေါင်းသင့်ပေါင်းထိုက်တဲ့သူတွေတဲ့။ အကျိုးစီးပွားလည်း ဖြစ်မတဲ့။ ကျော်စိုးကို အရင်ခေါ်လာခဲ့ဆိုလို့ အရင် ခေါ်သွားရတယ်။ ဒေါ်တင်မိုးလွင်ကကျော်စိုးရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီးသဘောကျပုံရပါတယ်။ စီးပွားရေးကိစ္စကိုလည်း ဟောပေးလိုက်တယ်။

နောက်နေ့မှာပဲ ကျွန်တော့် နောက်ဆုံး အော်ပရေးရှင်းကို စတင်တယ်။

“ဟဲ့ ... အေးအေးလင်း၊ ငါနဲ့ ကျိုက္ကဆံဘုရားကို ခဏ လိုက်ခဲ့စမ်းပါဟာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အေးအေးလင်း မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ လှဦးနဲ့ chess ထိုးနေတဲ့ အေးမင်းကလည်း ဖျပ်ခနဲလှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့နမူနာကျွန်တော်ကဘုရားခေါ်တယ်ဆိုတော့ ...

“Sorry ဟာ၊ ငါ စကားပြော လောသွားလို့၊ ငါ တစ်နေ့က အိမ်မှာ အရမ်းပူတာနဲ့ ကျိုက္ကဆံဘုရား စာသွားဖတ်ရင်း ဆရာမတစ်ယောက်ဆီမှာ အပျင်းပြေ ဝင်မေးတာဟာ၊ သူက အကြားအမြင်နဲ့ဟောတာ၊ မှန်လိုက်တာဟာ၊ ငါ့အမေက ငါ့အကြောင်း ထိုင်ပြောနေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဘယ်က ဆရာမလဲ”

“ဟ ... ဘယ်မှာနေသလဲတော့ ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ၊ ဆရာမ တင်မိုးလွင်တဲ့”

“မှန်ရော မှန်လား”

“ငါပြောပြီးပြီပဲ၊ ငါ့အမေက ထိုင်ပြောနေတဲ့ အတိုင်းပါလို့၊ အဲဒါ ငါ ကံအရမ်းနိမ့်နေတယ်တဲ့၊ ငါ့မွေးနံ့ထောင့်မှာ ငါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်က ဖယောင်းတိုင် နှစ်ဆယ့်ငါးတိုင်နဲ့ ရေသက်စေ့ ပူဖော်ပေးရမယ်တဲ့၊ နင်က တနင်္ဂနွေသမီး မဟုတ်လား၊ နင် ကူညီစမ်းပါဦးဟာ”

“ကိုကြီးအေးမင်းကလည်း တနင်္ဂနွေပဲဟာ”

“ဟ ... ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတာ ငါက ယောကျ်ားလေးဆို မိန်းကလေးမှ ရမှဟာ၊ ကူညီပါဟာ”

အေးအေးလင်းက ခဏစဉ်းစားတယ်။ အေးမင်းကိုလည်း လှမ်းကြည့်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာရီရီမြင့်လည်း ရောက်တာတော့ ပိုအဆင်ပြေသွားတယ်။ အေးမင်းကလည်း သူ့ပါလိုက်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော် သူ့အိမ် ခဏခဏလာတာရယ်၊ အေးအေးလင်းနဲ့ချည်းစကားပြောတာရယ်ကို ဒီတိုက်က သိပ်သင်္ကာချင်ပုံ မပေါ်ဘူး။

ဘုရားမွေးနံ့ထောင့်မှာ ကျွန်တော့်ကိစ္စပြီးတော့မှ ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးလွင်ဆီကို ဝင်ရတယ်။ ယတြာ ချေပြီးကြောင်းပြောတော့ ကျွန်တော့်ကိုလက်ဖွဲ့ တစ်ခုပေးပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားရမတဲ့။

ဒီလို အရမ်းမှန်တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာမရှေ့ရောက်တော့ ဘယ်မိန်းကလေးက မမေးဘဲနေမှာလဲ။ ပထမရီရီမြင့်က အရင်စမေးတယ်။ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ဟောတုန်းကလိုပဲ။ အာရုံခံပြီးဟောပါတယ်။ မှန်တာမှ ကွက်တိပဲ။ မှန်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်က အကုန်ပြောထားတာကိုး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောမထားတဲ့ (မသိတဲ့) ကိစ္စတွေကိုပါ သူ့ပညာနဲ့သူ ဟောတယ်။ ဒါတွေလည်း မှန်တာပဲတဲ့။ ရီရီမြင့်ဆို ပါးစပ်ကို ပြနေတာပဲ။

ပြီးတော့ အေးအေးလင်း။ မှန်လိုက်တာ ကွက်တိကို တိတိ တိတိနဲ့ကို နေတာပဲ။ ရည်းစား တစ်ယောက်ထားဖူးတယ်။ ဘာကြောင့်ပြတ်သွားတယ်ဆိုတာကို ဆရာမကဟောတော့ အေးအေးလင်း ငြိမ်သွားတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ အေးမင်းက

“ဟုတ်လား”

လို့ ဒေါသနဲ့ မေးတော့ အေးအေးလင်းက ခေါင်းကိုညိတ်တယ်။ ကျွန်တော်က အေးမင်းကို လက်ကုတ်ရတယ်။

နောက်ဆုံး သိပ်မယုံပါဘူးဆိုတဲ့ အေးမင်းပါဝင်မေးတယ်။ ဒီကောင်လည်းခံရတာ ကျောကိုကော့နေတာပဲ။

“အရက် ဘာဖြစ်လို့ သောက်သလဲသား”

“တစ်ခါ နှစ်ခါပါ ဆရာမ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ညနေဆို မင်းအမြဲသောက်တယ်၊ မင်းကို စောင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒါမကြိုက်ဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ အေးအေးလင်းက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတယ်။ ကျေပြီပေါ့လေ။ အပြန်လမ်းမှာအရမ်းမှန်တာပဲ။ သိပ်မှန်တာပဲ။ ဒေါ်တင်မိုးလွင် အရမ်းမှန်တာပဲ။ ငါ့ဟိုကိစ္စကိုဘယ်လိုသိသလဲ မသိဘူး။ သိပ်မှန်တာပဲ။ ဒေါ်တင်မိုးလွင်။ ရီရီမြင့်ကလည်း ငါ့အဖေနဲ့အမေ ကွဲတာနှစ်ကကွက်တိပဲ။ ဒေါ်တင်မိုးလွင်။ ချောလည်း ချောတယ်နော်။ သိပ်မှန်တာပဲတွေ နားညည်းအောင် ကြားရတော့တာပဲ။

သုံးရက်ပဲ စောင့်ရပါတယ်။ အေးအေးလင်းက ကျွန်တော့်အိမ်ကို စက်ဘီးနဲ့ ရောက်လာတယ်။

“ကိုရဲ ကျိုက္ကဆံဘုရားကို လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“အောင်မာ ... နင်ကများ .. ငါ့ကို”

“ကိုရဲဝင်း မရစ်နဲ့နော်၊ ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးလွင်ဆီ သွားမလို့ဥစ္စာကို”

“ဟ ... နင်တို့ကိစ္စတွေက မပြီးသေးဘူးလား”

“ခု လင်းတို့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမြတ်သွားမှာ”

ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း တော်တော်ကို အထင်ကြီးသွားတယ်။ ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လာတာကိုး။

“နင်တို့နေရာလည်း သိနေပြီပဲ၊ သွားကြပေါ့ဟာ၊ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပေါ့”

“ကိုရဲဝင်းပါတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကိုရဲဝင်း ခေါ်တုန်းကကျတော့ လင်းက လိုက်ရတယ်”

“အေးဟာ ... ဒါဆိုလည်း နေအေးမှသွား၊ အခု ငါမအားသေးဘူး”
အေးအေးလင်း လှည့်သွားတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှန်းကို မသိတာ။ ကျွန်တော့် အောင်မြင်မှုက လျှောက်ပြောလို့လည်း မရတော့ ကိုယ့်ပီတိ ကိုယ်ပဲ စားလိုက်ရတယ် ဆိုပါတော့။

ဆရာမဆီရောက်တော့ ဆရာမက အာရုံပြုပြီး အတိတ်ကို စပါတယ်။ မှန်တာ ကွက်တိပေါ့။
“သမီးကိုမွေးပြီးမှ သမီးတို့အိမ်ကစီးပွားပိုတက်တယ်၊ သမီးတို့မိသားစုကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်တည်းက စောင့်ရှောက်တာကိုး၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကသမီးနဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတယ်။ သောကြာ နာမ်ဖြစ်တဲ့ သွပ်၊ သံ၊ သစ်၊ အင်္ဂါနံဖြစ်တဲ့ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ စက် စတာတွေနဲ့ အကျိုးပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“ပြီးတော့ အခုလပိုင်းအတွင်း မိဘကံနိမ့်တယ်၊ ရောဂါဘယ(သို့) အမှတ်တမဲ့ ဒုက္ခရောက် တတ်တယ်၊ အမိမှာ သည်းခြေ၊ အဖမှာ ခြေဒုက္ခဖြစ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊အဖေက ခြေထောက်ကိုသစ်ပိပါတယ်၊ အဖေက ကယောင်ကတမ်း တွေ အော်အော်နေတယ်၊ ကယ်ပါဦး ဆရာမရယ်၊ သမီး အဲဒီအတွက် လာတာပါ”
ဒေါ်တင်မိုးလွင်က မျက်စေ့ကို ပြန်မှိတ်ပြီး အသက်ကို ရင်နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်လာသည့်အထိ ရှူပါတယ်။ အားလုံးတိတ်ဆိတ်ပြီး ဆရာမကို ငေးနေကြတယ်။ ဒေါ်တင်မိုးလွင်က မျက်စေ့ကို မဖွင့်ဘဲ

“သမီး ရှစ်နှစ်အရွယ်က သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ ပေါင်နဲ့ တင်ပါးမှာ ကွဲသွားတဲ့ ဒက်ရာ ရတယ်၊ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ မာလကာသီး တက်ခူးရင်း ဖြစ်တာပါ၊ တင်ပါးလည်း ကွဲသွားပါတယ်၊ ငါးချက်ချုပ်ရတယ်”

ဒေါ်တင်မိုးလွင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း မျက်စေ့ကို မှိတ်ထားတုန်းပဲ။ နဖူးမှာ ချွေးတွေသီး နေပြီ။ အေးအေးလင်းက ယပ်ခပ်သေးတော့ မခပ်နဲ့လို့ ခပ်ထန်ထန်အသံနဲ့ တားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လန့်သွားတယ်။ သူ တင်ပါးပြီတာ ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲ။

“သမီး ရှေ့နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျဖို့ရှိတယ်”

“ရှင် ...”

“အဲဒီ အိမ်ထောင်ဘက်နဲ့ဆိုသမီးမြဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးမျိုးစိတ်ရောလူရေ ဒုက္ခရောက်မယ်”

“ပြီးတော့ ကလေးရမှကွဲမှာ၊ နောက်အိမ်ထောင်လည်း မြင်တယ်၊ မကောင်းဘူး၊ သမီး ဒုက္ခများလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလူက အင်္ဂါသား၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ အိမ်ကတော့ ပြောထားဖူးပါတယ်”

“မကောင်းဘူးသမီး၊ ရအောင် ရှောင်ပါ”

“သမီး ... သမီး ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာမ”

ဒေါ်တင်မိုးလွင်က အသက်ကို ၀၀ကြီး တစ်ချက်ရှူပြီး မျက်စေ့ဖွင့်သေးဘဲ မျက်မှောင်ကိုကျုံ့ တယ်။ မေမြတ်မိုးဦး တော်တော်ကြောက်နေပြီ။ မျက်နှာက Kiss me Quick အရွယ်လောက်ပဲ ရှိ တော့တယ်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အိုက်စပ်နေတာရယ်၊ ဖယောင်းတိုင်ကမြည်သံတဖျစ်ဖျစ်ရယ်၊ အမွှေးတိုင်နံ့ရယ်၊ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်မှု။

“ငါ့သမီးကို လေးငါးနှစ်ကျော် ငယ်ငယ်ကတည်းက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သမီးက သူ့အပေါ် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်အောင်အထိ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါ ကို သမီးကို စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မကြိုက်ဘူး၊ သူ့ကိုလည်း အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကပဲ စောင့်ရှောက်တာ၊ သမီး သူ့နဲ့အိမ်ထောင်ကျရင် မြဲမယ်၊ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေရင်သမီးလည်း ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ်” ထိချက်က ပွဲသိမ်းပါ။

ဇာတ်သိမ်းမှာတော့ . .

စကားဆုံးပြီး ခဏကြာမှ ဒေါ်တင်မိုးလွင်က မျက်စေ့ဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့ မေမြတ်မိုးကိုကြည့်တယ်။ မေမြတ်မိုး မျက်ရည်ဝဲနေတာ တွေ့ရတော့ ...

“ဝမ်းနည်းမနေနဲ့၊ စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်နဲ့၊ ကြောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမရယ်၊ သမီး အားကိုးပါတယ်”

ဒေါ်တင်မိုးလွင်က အဖေ၊ အမေနဲ့ မေမြတ်အတွက် ဘုရားပွဲတစ်ပွဲနဲ့ ယတြာ ကိုယ့်ဘာသာ ချေဖို့ ပေးပါတယ်။

အပြန်လမ်းမှာ သူတို့သုံးယောက် နောက်ကနေ စကားတတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောရင်း ပါလာကြတယ်။ ကျွန်တော် နားမထောင်ပါဘူး။ ဘာပြောတာဆိုတာ သိနေတာပဲ။ သူတို့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ရင်ထဲကို ပီတိ အနေနဲ့ ရောက်လာပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့နော်”

“ဟာ ... စိတ်ချပါ အစ်ကိုရာ”

နောက်သုံးရက်လောက်ကြာတော့ မေမြတ်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ဒီကောင်ကို သစ်တန်တွက်နေတာကို တွေ့လိုတွေ့၊ ကြေးအိုးထုပ်တွေနဲ့ အိမ်ထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်တာ မြင်လိုမြင်၊ မေမြတ်နဲ့ဈေးအတူသွားတာ ကြုံလိုကြုံနဲ့။ ကျော်စိုးက အရင်တုန်းကလို မဟုတ်ဘဲသားသားနားနား၊ ဝဝဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပိုသွက်လက်နေတယ်။

(၆)

“အစ်ကိုပြောတဲ့နေ့က ကျွန်တော် နောက်ကနေလိုက်တော့ အရင်တုန်းကလို မအော်တော့ဘူး အစ်ကို၊ နင် အဲဒီလိုလိုက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ငါသိက္ခာကျတာပေါ့တဲ့၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပြောပါတဲ့၊ အအေးဆိုင် ထိုင်ကြတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်ကလည်း အစ်ကိုသင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ချစ်တယ်ဆိုတာကြီးကို မပြောတော့ဘဲ သူ့အိမ်က မိသားစုအကြောင်းကိုပဲ မေးတယ်၊ သူတို့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေတယ် အစ်ကို၊ ငှားတဲ့လူကလည်း သစ်ဖိုးငွေတွေ လိမ်ပြေးလို့တဲ့၊ ကျွန်တော်က ငါ ဘာကူညီရမလဲဆိုတော့ ... ”

“ဟေ့ကောင် ... ရေသောက်ဦး”

ငတိက ရှေ့က ရေခဲခွက်ကို ဝှပ်ခနဲ မော့ချပြီး ဆက်တယ်။

“သူ့သစ်ဆိုင်ကို ကြည့်ပေးနိုင်မလားတဲ့၊ ဒါပေမယ့် လခတော့ ယူရမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်သွားရမလား အစ်ကို”

“ဟာ .. သွားရမှာပေါ့၊ ငါ့မှာ ဒီအဆင့်ရောက်အောင်ကြိုးစားရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့ ခွီးပဲ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ တကယ်ဆို တကယ်... တကယ်... တကယ်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြောကြတာဆိုရင် ဒီငတိကကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖက်ပြီး အားရပါးရ နမ်းတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ အခု ဇဝနမှတ်တိုင်ကဆိုင်မို့သာ တော်ရော့တယ်။

“အေး ... သူ့အိမ်ရောက်ရင် မေမြတ်ထက် သူ့မိဘတွေကို ပိုဂရုစိုက်၊ လိုအပ်တာလုပ်ပေး၊ ရိုးရိုးပဲနေ၊ ဒါဆို မင်း သတင်းစာကိစ္စဖြုတ်ပြီပေါ့”

“ဟာ... မဖြုတ်ဘူးအစ်ကို၊ ဒီကောင်က (၁၀)နာရီခွဲဆို ပြီးတာပဲ”

ငတိက လက်သီးဆုပ်ပြီး ပြောပါတယ်။ အရမ်းပျော်ရွှင် တက်ကြွနေတဲ့ သူ့အပျော်က ကျွန်တော့်

မေမြတ်အဖိုးကြီးက ခြေဖမိုးကြော ပြတ်သွားလို့ လမ်းကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ အဖွားကြီးကတော့ ဆီးချိုရောဂါဘက်ကို ပြောင်းပြီး အစားရှောင်ရင်း သက်သာနေပါပြီ။

မိုးကုန်လို့ သီတင်းကျွတ်ရင်ပဲ ငတိနဲ့ မေမြတ် လက်ထပ်ကြတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ကို ကျွန်တော့်ကို ရော၊ ဒေါ်တင်မိုးလွင်ကိုပါ ဖိတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ရိုးရိုးမလှုပ်က ခုံမှာပေါ့။ ဆရာမကိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံးက တလေးတစားနဲ့လက်တစ်ဖက်ဆီကတွဲပြီး အိမ်ဦးခန်းကို ခေါ်သွားကြတယ်။ ဆရာမကလူအလစ်မှာကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ မေးထိုးပြီး စပ်ဖြူဖြူနဲ့ ပြောင်သွားပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး။

ဪ ... ပစ္စတိုကျည်ဆန်ကလေးတွေ ... ပစ္စတိုကျည်ဆန်ကလေးတွေ ... ။

နောက် သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့ ဟိုငတိက စွတ်ကြိုးစားလို့ စီးပွားရေးက လေးငါးဆလောက် တက်လာပါတယ်။ ငတိအမေကိုလည်း မေမြတ်က သူ့အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားပါတယ်။ အားလုံးကပျော် စရာကြီးပါ။ ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးလွင်လည်း မသိသူ မရှိလောက်အောင်ကို နာမည်ကြီးသွားပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ မွေးနေ့ဖိတ်စာတစ်ခု ရောက်လာတယ်။ သားသားလေး မောင်ကျော်မြတ်ဦး၏ တစ်နှစ် ပြည့်မွေးနေ့။ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ဆိုတဲ့ စာလည်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ မေမြတ်မိုးဦးက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲပြီး

“ကိုရဲတို့က ဆရာမနဲ့ပေါင်းပြီး ကြံကြတာဆို”

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမြတ်က ရယ်ရင်း မောရင်း ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမြတ်က ရယ်ရင်း မောရင်း ပြောတာပါ။

“ပွဲက ပြီးသွားပြီပဲဟာ၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ အခု နင်ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဆိုတော့”
အဲဒီအချိန်မှာ ဧည့်သည်တစ်သိုက်ဝင်လာလို့ အသာလစ်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ရတယ်။ ဟိုငတိကို
တွေ့တော့ ဧည့်ခံနေတာကို အားမနာနိုင်ဘဲ ဂုတ်အတင်းဆွဲပြီး အခန်းထဲခေါ်မေးတော့ -

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကလေးရပြီဆိုတော့ သူ့ကို ချစ်သေးရဲ့လားဆိုပြီး ခဏခဏ ငိုမေးလို့
ဘယ်လောက်ချစ်ရ ကြောင်း၊ ဘယ်လိုကြိုးစားရကြောင်း ပြောမိတယ် အစ်ကို”

“ခွီးပဲကွာ၊ အေးလေ ... ဒီလိုအချိန်မှာတော့ ပြဿနာမရှိတော့ပါဘူး၊ နောက်မှတ်ထား
လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ရတယ်ကွ၊ မပြောရဘူး”

“အစ်ကိုကရော ခုထိ လျှို့ဝှက်တုန်းပဲလား”
ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဒီကောင့်ကို အခန်းထဲက တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်တင်မိုးလွင်အနား
သွားထိုင်ပါတယ်။

“သိသွားကြပြီ”
ဆရာမ ဒေါ်တင်မိုးလွင်က အပြုံးနဲ့ ပြောပါတယ်။ ပါးချိုင့်က တော်တော် နက်သွားပါပြီ။

ပစ္စတိုကျည်ဆန်ကလေးတွေရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက် နှုတ်ခမ်းအစပ်လေးမှာ လေးကြိုးကွေးရာကလေး
တွေရောက်နေပါပြီ။ ပြုံးလိုက်တော့ မျက်ဝန်းထောင့်မှာလည်း ကျီးခြေရာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေပါပြီ။
လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်ကဆိုတော့ ဆရာမလည်း ငါးဆယ်နားနီးရောပေါ့။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်
ရင်း ဖွေးနေဆဲ ပစ္စတိုကျည်ဆန်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။

“ဪ ... “ပစ္စတို ကျည်ဆန်ကလေးတွေ” “ပစ္စတိုကျည်ဆန်ကလေးတွေ” ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပစ်ရသေးပါကလား။’

နီကိုရဲ
10 Feb: 2005